

VILNIS

LIETUVIŲ LIAUDIES LAIKRAŠTIS
LITHUANIAN NEWSPAPER
3116 So. Halsted St., Chicago, Ill. 60608
Telefonas: [312] 842-7325

VOLUME LXVII Nr. 10

KETVIRTADIENIS, GEGUZĖS (MAY) 14, 1987

KAINA 25 c.

Kasdien

Chicago su Kievu
"Gera žinia" — negera
Pagaliau ir pabaltietį
"Tiesos" jubiliejus

Vis daugiau Amerikos miestų susidraugauja su Tarybų Sąjungos miestais. Susidraugavę vienas su kitu didina savitarpio pažintį, vysto abišalius kultūrinius santykius, keičiasi sportininkais, konsultuojasi savo miestų bendromis problemomis, per turizmą plečia "person to person" kontaktus.

Chicago miestas stengiasi susidraugauti su Tarybų Ukrainos sostine Kievu. Jiedu abu yra didmiesčiai, abiejų periferijas dominuoja agrikultūra, interesuoja parkų problemos, taikus sambūvis, pasaulis be branduolinių ginklų.

Pažangioji Chicago liaudis šį miesto valdžios ėjimą sveikina, ypač sveikina pažangieji imigrantai ukrainiečiai taip, kaip mes dori lietuviai sveikiname Madison, Wis., miestą už susidraugavimą su mūsų senosios Tėvynės sostine Vilniumi.

.....
Oficialiais valdžios apskaičiavimais, kovo mėnesį bedarbių sumažėjo iki 6.5 procento. Prez. Reagan apsidžiaugė, jog tai "gera žinia". Tačiau ši "gera žinia" nėra truputį nėra gera. Ekonomistai į šią "gerą žinią" žiūri kitaip.

Valdžia bedarbiais laiko tuos, kuriems turi mokėti nedarbo kompensacijas. Tų, kuriems kompensacijoms gauti laikas pasibaigęs ir jie nustoję vilties rasti darbą, nelaikomi bedarbiais, o jų yra beveik tiek, kiek gaunančiųjų nedarbo kompensacijas.

Kiek žmonių desperatiškai ieško darbo pavydžiu gali būti štai kas. Kai West Virginijoje, Charleston mieste Union Carbide korporacija paskelbė, jog priims į darbą 200 darbininkų, nežiūrint kaip pavojingas sveikatai šios chemikalų korporacijos įmonėje darbas, prie įmonės vartų tuoj pat prisistatė 8,900 ieškančiųjų darbo.

Tokių pavydžių šalyje yra kasdien ne po vieną, bet begalė didmiesčiuose, kur vienai kitai diena koks nors darbelis šiaip taip galimas rasti.

.....
Pagaliau ir vieną pabaltietį nacistinį nusikalbėlį, Karl Liną, Amerikos justicija pripažino nusikaltusiu žmonijai ir deportavo į Tarybų Estiją. Sakau "pagaliau" dėl to, kad hitleriniai naciai vargiai ar kur kitur turėjo tiek daug kolaborantų kaip Pabaltijo šalyse. Pokario metais jų į JAV prigužėjo ištisi spiečiai, persisunkusių nacistinėmis nuotakomis.

Nežiūrint kaip gelbėjo nusikaltėlių jo užtarėjai pabaltiečiai ir antitarybinių nuotakų visokiausio plauko dvikojai, netgi buvęs Baltųjų rūmų komunikacijų direktorius Patrick Buchanan, bet niekas iš to neišėjo.

Kaišiadorių rajono Palomenės kolūkio 1,200 vietų pienininkystės kompleksas.
K. Jankausko nuotr.

SUDĖTINGAS KELIAS Į SAUGESNĘ EUROPA

M. Gorbačiovo pasiūlymas išvesti iš Europos kontinento visas TSRS ir JAV vidutinio nuotolio raketas ir toliau yra pasaulio visuomenės dėmesio centre. TSRS iniciatyva atvėrė realias galimybes sudaryti detalų, kontroliuojamą susitarimą ir pirmą kartą per visus pokario metus sumažinti branduolinio ginklo arsenalus Europoje. Tam pritaria didžioji dauguma ne tik Vakarų Europos, bet ir Amerikos bei Azijos politinių veikėjų, mokslininkų bei visuomenės veikėjų.

M. Gorbačiovo pasiūlymui iš principo pritarė ir JAV prezidentas Reaganas. Ženevos derybose pagal abipusį TSRS ir JAV susitarimą kovo mėnesio viduryje buvo pratęstas grupės, užsiimančios vidutinio nuotolio raketų klausimais,

Amerikos Temidė tarė savo žodį.

Dabar reikia laukti, kas bus sekantis, nes įtariamų yra net keli.

.....
Balandžio 12 dieną Vilniuje išeinantis Lietuvos KP ir Ministrų Tarybos organas "Tiesa" paminėjo 70 metų gyvavimo sukaktį. Ryšium su minėjimu Revoliucijos mūzėje buvo suruošta ekspozicija, vaizduojanti laikraščio nueitą kelią, Menininkų rūmuose vyko iškilmingas posėdis, kur įžanginę kalbą pasakė LKP Centro Komiteto pirmasis sekretorius P. Griškevičius, antrasis sekretorius L. Sepetys, laikraščio vyr. redaktorius A. Laurinčiukas ir kiti. Visi mušė į tašką, kokį didelį darbą atliko ir atlieka laikraštis "Tiesa", vesdama Lietuvos darbo liaudį į pergalę. Posėdis baigėsi laikraščio ir jo darbuotojų apdovanojimu Lietuvos TSR Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo garbės raštais.

Laikraščio "Vilnius" redakcijos, darbuotojų ir skaitytojų vardu sveikinu plačiai mus emigrantus informuojantį apie visapusišką Lietuvos gyvenimą laikraštį "Tiesa" ir linkiu jam ilgiausių metų ir ryžto eiti užsibrėžtuju keliu.

S. J. Jokubka

UŽ TAIKA TARP IRANO IR IRAKO

Daugiau kaip šešerius metus vyksta įnirtingi karo veiksmai tarp kaimyninių Irano ir Irako valstybių.

Eilė tarptautinių organizacijų ir kai kurios šalys visus tuos metus dėjo daug pastangų, kad būtų nutrauktas betikslis kraujo liejimas ir taikiu būdu sureguliuotas kilęs tarp šių šalių konfliktas. Deja, to padaryti iki šiol nepavyko. Priešingai, karo veiksmai tarp Irano ir Irako vis labiau plečiasi, kartu keldami vis didesnę grėsmę taikai ir stabilumui visame regione.

Šiandien visiems aišku, kad šis konfliktas naudingas tik tiems, kurie norėtų, kad abi šalys viena kitą išsekintų bei susilpnėtų ir šiomis sąlygomis būtų atkurtos neokolonializmo pozicijos Artimuosiuose bei Viduriniuose Rytuose. Ne paslaptis ir tai, kad kai kurios Vakarų valstybės, naudodamosi tebevykstančiu Irano ir Irako konfliktu, didina savo karinį aktyvumą Persijos įlankos rajone ir sudaro sąlygas kištis į čia esančių valstybių vidaus reikalus.

Zodžiais pareikšdamos, jog jos norėtų, kad Irano ir Irako konfliktas būtų nutrauktas, kai kurių Vakarų valstybių vadovai, visų pirma JAV, iš tikrųjų kursto karą, provokuoja tolesnį kraujo liejimą tarp dviejų kaimyninių šalių. Politines machinacijas ir užkulisinius sandėrius dėl ginklų tiekimo Iranui Vašingtone mėginama pateisinti kalbomis apie tariamą „Tarybų Sąjungos grėsmę“ šiam regionui. Tokiais prasimanymais maskuojamos neoglobalistinės JAV užmačios, jų pastangos diktuoti savo valią Persijos įlankos šalims. Tarybų Sąjunga nuo pirmų konflikto dienų tvirtai pasisako už jo kuo greičiausiai nutraukimą. Ji yra už tai, kad ginčijami klausimai tarp Irano ir Irako būtų sprendžiami ne mūšio lauke, o prie derybų stalo. Kaip pažymima paskelbtame Tarybų Sąjungos vyriausybės pareiškime šiuo klausimu, abi šalys, sprendžiamas kilusį konfliktą, turi vadovautis pripažintomis tarptautinės teisėtvarkos normomis, kurios numato, kad kiekviena tauta turi teisę į nepriklausomybę ir laisvę, teisę pasirinkti savo gyvenimo būdą, nulemti savo likimą. Tarybų Sąjungos vyriausybė, nurodama toliau jos pareiškime, pasirengusi visokeriopai remti bet kokias doras ir konstruktyvias tarptautinių organizacijų bei suinteresuotų valstybių pastangas perkeliant Irano ir Irako konfliktą į taikių sprendimų vagą.

V. Zemaitis

dys Jungtinės Valstijos. Vėl ištraukiamas į paviršių melagingas teiginys, kad TSRS neprisilaiko SALT-1, SALT-2 ir kitų su JAV sudarytų sutarčių.

Kaip matome, jėgos, priešiškos galimam susitarimui dėl vidutinio nuotolio raketų Europoje, daro viską, kas įmanoma, kad toks susitarimas nebūtų pasiektas. Norisi tikėti, kad lemiamas žodis priklausys ne joms.

A. Grigėnas

VILNIS

Lithuanian Peoples' Bi-weekly (659-780)

Published bi-weekly, Thursday, except when preceded by a Holiday,
by the Workers Publishing Association, Inc.
Subscription rates in United States: one year \$15.00; Chicago \$17.00;
Canada, and other foreign countries — \$20.00.

POSTMASTER: Send address changes to the
"VILNIS" — 3116 So. Halsted St., Chicago, Ill. 60608 Phone 842-7325
Second-class postage paid at Chicago, Illinois (U.S.P.S. 659-782)

Benamiai ir "favelos" miestų pakraščiuose

Jeigu Lotynų Amerikos neturtingų šalių miestų pakraščiuose iš surūdijusių skardų bei lentgalių pristatytų pašiūrų gyvenimui ištisi rajonai, vadinami "favelomis", nėra nuostabu. Tos šalys nualintos užsienio kapitalo bei daugnacionalinių monopolinių korporacijų, darbo liaudis taip išnaudojama, kad vos bepragyvena šiaip taip sudurdama galus. Bet kai turtingiausios pasaulyje šalies Amerikos miestų pakraščiuose pradeda atsirasti tokių "favelų", ypač šiltosiose valstijose a la Kalifornijoje, tai daugiau kaip nuostabu, kai žmogus matai šalį paskendusią turtuose, ekonominiai išsivysčiusią taip, kaip nė viena kita šalis pasaulyje.

Iš lentgalių sukaltų pašiūrų "favelos" miestų pakraščiuose atsiranda ne iš žmonių "raškažnaus" gyvenimo, ne dėl apsilėidimo ar nemokėjimo gyventi. Jos atsiranda, kai žmogų skurdus gyvenimas priveda prie liepto galo iki tol, kol nebeturi kur gyventi, ir nori ar nenori, yra priverstas miesto pakraštyje iš lentgalių statyti pašiūrę ar eiti "gyventi" į miesto parką, vaikiotis miesto gatvėmis, nakvoti kur nors užkaborėje.

Ir kai žmogus pagalvoji, nejaugi namų statybos kompanijos nepaspėja pristatyti gyvenimui namų, kuriuose pakaktų butų visiems šalies gyventojams. Ne, gali paspėti. Chicagoje praeitais metais buvo pastatyta naujų gyvenimui namų daugiau negu pasenusių nebetinkamų gyventi išėjo iš rikiuotės. Tik bėda ta, kad tuos namus statė tiems, kurie išsigali juos nusipirkti ar juose mokėti brangias nuomas už butą. Be abejo ir kitur, kaip Chicagoje, yra žmonių, kurie buto nuomai skiria 60 ir 70 procentų savo algos, sako miesto butų fondo komisierius pavaduotojas George Stone. Mažaausiai darbininkai bei tarnautojai, uždirbantys daugiau kaip per pusę mažiau kaip anie, pusės savo algos negali skirti buto nuomai, nes mažai pinigų beliktų duonai, o drabužiams, apavui iš viso nebeliktų.

Nuo seniai, kaip taisyklė buvo, kad už butą bet kas per mėnesį nuomos nemokėdavo daugiau kaip savaitės uždarbį. Daugiau uždirbantys nomuodavosi geresnius butus, mažiau uždirbantys — prastesnius. Dabar, kai nuo 1970 metų butų nuomos pabrango keturis kartus daugiau negu padidėjo darbininkų algos, mažaaigiams už savaitės uždarbį rasti pakenčiamesnį butą — nebeįmanoma. O kalbant apie už darbą gaunančiuosius mažiausią atlyginimą, laimė, jeigu už savaitės algą randa nedidelį butelį ir dar su išpuvusiomis grindimis.

Federalinė valdžia seniai pradėjo skirti subsidijas pigių namų statybai. Pavyzdžiui, 1981-aisiais metais, kai prez. Reagan įžengė į Baltuosius rumus, pigių namų statybai buvo asignuota beveik \$30 milijonų. Vardan ginklavimosi prezidentas šias subsidijas kasmet pradėjo mažinti. Šiais, 1987-aisiais metais beskyrė vos \$7.5 milijono ir ketina sumažinti iki \$3.9 milijono. Čia ir pakastas šuniukas, kodėl varguomenė stinga pigių butų.

Arba paimkime kitą pavyzdį. Nemaža apartamentinių namų, kuriuose daugeliui butų nuomos buvo priedamos, savininkai juos ėmė paversti kondomininiais pasiturintiems juos išgyti. Mažiau uždirbantys iš tų buvusių apartamentinių namų turi išsikelti, prisiglausti pas gimines ar dvi šeimos susidėjusios pirtis kondomininį butą ir keltis . . . į varguomenės rajonus, kur butai jiems dar tebeįkandami. Iš pigesnių butų rajonų varguomenė išlengvo ir stumiami į benamių armiją.

Kongresas užgyrė įstatymo projektą, pagal kurį skiriama \$423 milijonai benamius šelpti maistu, viešaisiais nakvynių namais, bet ar iš tų \$423 milijonų liks kiek pigių namų statybai, prašosi klausimas.

Turėsime dypukų iš Centro Amerikos

Pokario metais Amerika iš Vakarų Europos atsigabeno tūkstančius ir tūkstančius pabaltiečių, ukrainiečių, vengrų ir kitokių tautybių dypukų. Pralaimėjusi karą Vietname JAV atsigabeno ir tūkstančius vietnamiečių. Vadinamais "Laisvės laivais" prigabeno sausakimšai pilną Miami miestą kubiečių. Kaip ženklai rodo, turės atsigabenti tūkstančius ir iš Honduro "contru" ir iš Nikaragvos pabėgusių buvusių diktatoriaus Samosos nacionalistų.

Amerikos valdančiosios klasės elitui jie yra priimtini "imigrantai", nes jie nekovoja už profesines sąjungas, nekovoja prieš rasinę diskriminaciją, nekovoja už civilines teises, už taiką, už nusiginklavimą, už socialinę pažangą Tačiau Amerikos darbo liaudžiai jie yra skaudus apendicitas.

Jeigu Kongresas uždraus prezidentui toliau remti Nicaragvos "contras", kiek jų Amerika turės išleisti, sunku pasakyti apskritą skaičių. Nors sandinistai 1984-aisiais metais jiems atsidūrusiems Hondure paskelbė amnestiją, bet vargiai vienas ar kitas grįš atgal į Nikaragvą. Kaip pokario metais tik vienas kitas dypukas grįžo namo, taip bus ir su "contromis" bei iš Nikaragvos pabėgėliais. Tykos patekti Amerikon, kaip apie tykojo.

Kad Amerika turės juos atsigabenti, nėra abejonės, nes kaip sako Honduro ambasados pareigūnas Ramiro Figueros, ginkluotieji "contras" ir pabėgėliai iš Nikaragvos yra Amerikos problema.

Honduras yra neturtinga šalis, neturi jiems darbo. Apie 13-kos tūkstančių "contru", apie 23 tūkstančius jų šeimų narių, apie 200

TA PATI, BĖT ŽYMIAI GERESNĖ

Tarybų Sąjungoje vykstantys išties revoliuciniai pasikeitimai prikaustė pasaulio visuomenės dėmesį. Tai natūralu — persitvarkymo procesas liečia ne vien Tarybų šalį ar socializmo stovyklą; jos vidaus politika diktuoja aiškius bei ilgalaikius tarptautinės politikos tikslus. Įvairaus plauko antikomunistams vis sunkiau platinti mitus apie tariamą „tarybinę grėsmę“ — persitvarkymas bei su juo surišti ekonominiai planai aiškiausiai įrodė, jog šiai politikai būtina stabili taika, abipusiai naudingi prekybiniai mainai, pastovus įtempimo mažėjimas. Pagrindinis permainų tikslas — dar geriau atskleisti socializmo potencialą, kuo efektyviau panaudoti jo galimybes. Ir nuo to, kad Tarybų šalis taps turtingesnė bei demokratiškesnė, niekam pasaulyje blogiau nebus. Greičiau atvirksčiai...

Taip nori tarybiniai žmonės... O ką apie minimus procesus galvoja lietuviškieji reakcionieriai? Antai neseniai lietuviškai prabylanti radijo stotis „Laisvoji Europa“ pabandė eilinį kartą atverti akis ir paaiškinti, kokia tikroji persitvarkymo esmė ir kaip reikėtų jai reaguoti...

Nepervertinkite permainų, įspėjo lietuviškai šnekantis anonimas, nes santvarka liko ta pati... Sakote, nauji įstatymai? Įmonių savarankiškumo plėtimas? Darbininkai rinks direktorius? Partiniai biurokratai sužlugdys bei viską palaidos! Gorbačiovas, girdi, pervertino savo jėgas, be to, jo siūlomos reformos sukelia darbo žmonėms tiek sunkumų... Na, ir kas, kad jie daugiau uždirba? Užtat — žodis „Laisvajai Europai“ — „...eiliniai darbininkai bus verčiami sunkiau dirbti ir nešti didesnę atsakomybę...“ Maža to, gąsdina lietuvius „Laisvoji Europa“, gali atsirasti nedarbas, o tai, patikėkit mūsų partitimi, labai ir labai nemalonus dalykas... Bet ir čia dar ne viskas! Jeigu vieni, geriau dirbantys, galės daugiau uždirbti, tai prasčiau dirbančių algos bus tikrai sumažintos! Ir po šių nelabai gudrių manipuliacijų „Laisvoji Europa“ bando įpiršti štai tokią išvadą: girdi, dabar aišku, kodėl dauguma tarybinių žmonių taip abejingai reagavo į darbdavio kalbas ir pasiūlymus... Ką jai galima atsakyti? Žinoma, kad ne vieną ligi šiolei (o ir dabar) patenkina darbas atžagariomis rankomis — neuždirbtas atlyginimas, neužtarnautos premijos, švelniai migdanti, nereiklumo ir neatsakingumo aplinka. Bet jų — menka mažuma, šie žmonės jokiū būdu neatstovauja ir negali atstovauti nei Tarybų Lietuvai, nei visai Tarybų šaliai. Visais laikais ir visose šalyse progresą lemdavo būtent sveikiausios visuomenės jėgos: aktyvūs, darbštūs, sąžiningi ir principingi piliečiai. Galiausiai visi supranta — persitvarkymas atitinka esminius darbo liaudies interesus. Mums reikia daugiau demokratijos — aukštesnio lygio tvarkos grindžiamos ne aklu paklusnumu, o pilnateisiu ir aktyviu piliečių dalyvavimu tvarkant visus svarbiausius šalies reikalus. Mums reikia daugiau demokratijos, visuomenės savikontrolės, pagrįstos pasitikėjimu, mūsų pilie-

čių politiniu brandumu. Ir kuo daugiau bus demokratijos, tuo stipresnė bus socialistinė santvarka, tuo labiau atsiskleis visos jos galimybės, tuo geriau gyvens Tarybų Lietuvos žmonės. Štai kodėl vykstančios permainos taip sujudino tarybinės visuomenės sveikąsias jėgas, sukėlė jau seniai neregėto patriotinio pakilimo bangą, suteikė naują galingą impulsą su pasireiškusiomis stagnacijos tendencijomis. Na, o „Laisvosios Europos“ smegenų plovimo specialistams atsakysime — sistema liks ta pati, bet... žymiai geresnė!

Kazys Bagdonavičius

KO DŽIAUGIASI KLERIKALAI

Vakarų Europa nedaug žino apie Tarybų Sąjungos tautų kultūrinį gyvenimą. Todėl Tarybų šalies respublikų Kultūros dienos ten pažadina jų gyventojų smalsumą, padeda jiems tiksliau įvertinti padėtį, priartėti prie teisybės ir dažnai džiugiai pašaukti „valio!“ Tarybų Sąjungos tautų kultūros laimėjimams.

Klerikalų „Draugo“ tai nedžiugina. Spręskite patys.

Pernai rudenį grupė Lietuvos kultūrininkų, visuomenės atstovų lankėsi keliose Vakarų Europos šalyse, supažindindami gyventojus su lietuvių kultūra. Prancūzai, austrai, liuksemburgiečiai, belgai šiltai sutiko lietuvių meninius ansamblius, jų solistus, dailininkus. Tačiau pasitaikydavo ir išpuolių. Lietuvos draugystės ir kultūrinių ryšių su užsienio šalimis draugijos pirmininkas Ramojus Petrauskas savitraštyje „Literatūra ir menas“ pažymėjo, kad kai kurių valstybių oficialūs sluoksniai, priešiškos mums partijos ir organizacijos retkarčiais bandydavo sutrukdyti mūsų pasirodymus. Būta ir išpuolių spaudoje, ir tiesiog grubių provokacinių akcijų.

Tai „Draugo“ klerikalai dėl to ir džiaugiasi.

Arvydas Civylys

Trumpai

— Antiburžuazinių knygų „Tobacco Road“ ir „God's Little Acre“ autorius Erskine Caldwell mirė balandžio 10 d., sulaukęs 83 metų. Nemaža jo knygų yra išversta į 40 kitų kalbų.

— Californijos gubernatorius George Deukmejian alarminoja, kad jam reikia mažiausia dviejų milijonų dolerių naujų kalėjimų statybai, nes kas trečias 18-29 metų kalifornietis areštuojamas ilgesniam ar trumpesniam laikui.

— Tarybinis skulptorius Yevgeny Groshev amerikiečiai mokslininkui Dr. Charles Hyder kuria medalį. Mokslininkas nuo praeito rudens pasiaukojęs prie Baltųjų rūmų badauja, kad pasaulis būtų išgelbėtas nuo branduolinių ginklų. Kai medalis bus gatavas, skulptorius jį pasiųs badaujančiam mokslininkui.

tūkstančius pabėgėlių Honduras negali išlaikyti, jis pažymėjo. Kad tai yra Amerikos problema, girdimos kalbos ir Washingtone.

Žinoma, jeigu „contras“ šią vasarą iki prasidės lietu sezonas susirėmimuose su sandinistų ginkluotomis jėgomis daugiau ar mažiau būv laimėtojais, kongresas gal ir sutiktų šiek tiek juos paremti, bet kaip yra dabar, vargiai, nes anot kongresmano David Bonios, Irangate afera, „Contru“ prekiavimas narkotikais, jų vadovų savitarpyje nesutikimas, daug kongresmanų ir senatorių atgrasins balsuoti už jiems paramą, atgrasins nemaža net tų, kurie pernai balsavo už.

Vadinasi, norim ar nenorim, turėsime dar tūkstančius dypukų, bet ši kartą ne iš už vandenynų, bet iš čia pat — Centro Amerikos.

Vilnis, 1987 m. gegužės 14 d.

PRIE SAGOS SIUVA KILPĄ

Socialinių konfliktų nagrinėjimą iševijos sociologai ir istorikai gerokai primiršo. Bet mūsų dienomis jie yra pasiekę nepaprasto aštrumo, o kai kur perauga į atvirus susidūrimus. JAV, kitose išsivysčiusio kapitalo šalyse tie konfliktai rečiau pasiekia kraštutines formas, bet tai nereiškia, kad jie neegzistuoja. Valdantieji kapitalistinių šalių sluoksniai visomis priemonėmis stengiasi socialines problemas užtušuoti, pakeisti jas antraeilėmis. Sekdami didžiąja Amerika, lietuviškos iševijos autoriai irgi nesivaržydami bando mokyti gyvenimo kitus, tarytum namuose būtų visiškai socialinė taika.

Kiek kitaip žiūri į dalyką katalikų bažnyčia. Bijodama prarasti savo įtaką masėse, bažnyčia laikas nuo laiko bando sutaikyti kapitalistą su darbininku. Popiežius Jonas Paulius II enciklijoje „Laborem exercans“ — „Darbą dirbantysis“ pripažįsta, kad šiuolaikinis darbininkas yra pažemintas iki mašinos sraigtelio, jo darbas nekūrybiškas, išnaudojimas auga. Popiežius rašo: „leškotinas kelias į tai būtų, kiek tai galima, sujungti darbą su kapitalo nuosavybe, taip pat sudaryti plataus masto tarpinius organus ar institucijas su ekonominiais, socialiniais ir kultūriniais uždaviniais“. Žodžiu, katalikų bažnyčia siūlo kapitalistui ir darbininkui susitaikyti, sukurti kažkokius „tarpinius organus“. Nuo enciklikos pasirodymo praėjo keleri metai, tačiau kapitalistai neskuaba taikytis su darbininkais. Tai ir suprantama: socialinės problemos, konfliktai taikdriškais būdais neišsprendžiami.

O kaip žiūri į šias bažnyčios pastangas lietuvių iševija? Konkrečiai — katalikiškoji? Čia mums reikia kreiptis į „AIDŲ“ žurnalą, kuris negali nutylėti bažnyčios pastangų. Ir tikrai randame P. Dauginčio straipsnį „Gairių ateitin beiškant“. Pradžiai autorius imasi „sukritikuoti“ marksizmą, tačiau ir jis pripažįsta, kad „marksizmo ir jo šalininkų skelbiama socialinė filosofija, aiški ideologi-

ja ir veiklos programa patraukė praeityje, patraukia dabar ir patrauks ateityje kapitalistų išnaudojamus darbininkus... Daug kas studijuoja ir studijuos marksizmą ir naudosis marksistine analize“. Taip, nes gyvenimas įrodė marksizmo gyvybingumą, jo praktinę reikšmę kovose už socialinę pažangą.

Tačiau katalikiškajam autoriui būtina įrodyti, kodėl bažnyčia, savo socialinėse teorijose, pasirinkdama tą patį, kaip ir marksistai išėities tašką — darbo ir kapitalo konfliktą, — bando nuvesti darbo žmones reformų keliu? Anot P. Dauginčio, taip yra dėl to, nes marksizmas „turi didelių klaidų“. Katalikiškasis autorius siūlo solidarizmo teoriją kaip išeitį socialinės neteisybės pritivinkusiame pasaulyje... Solidarumas esą priimtinas bažnyčiai kaip vienas iš dievo įsakymų. Priimtinas jis, aišku, ir P. Dauginčiui, ir kitiems katalikiškiems sociologams. Tik vargu ar priimtinas milijonams proletarų, nes proletarinis solidarumas — ne broliavimasis su kapitalistais, ką siūlo P. Dauginčio, o bendra kova su jais. Žinoma, autoriui gali atrodyti ir kitaip. Pavyzdžiui, jis dar teigia, kad „žmoniškumas ir solidarumas mums, lietuviams, yra labai prie širdies... Ūkininkai gerai sugyvendavo su samdiniais — jie sudarydavo vieną šeimyną, drauge dirbančią, besirūpinančią, drauge valgančią. Taip pat įstaugų, dirbtuvių ir fabriukų vadovai gerai sugyvendavo su savo tarnautojais“. Kam tos pasakos? Atsiverskime pirmą pasitaikiusį iškarninį laikraštį ir pamatysime, koks tas „sugyvenimas“ buvo tikroveje... Panašiai „sugyvena“ darbo žmonės su darbdaviais — streikas seka streiką — ir mūsų dienos kapitalo pasaulyje. Matyt, P. Dauginčio, nukalęs gražią solidarumo sągą, ieško tai sagai švarko. O derėtų atvirksčiai veikti: pirma išstudijuoti socialinę tikrovę, o jau paskui siūlyti būdus tai tikrovei gydyti. . .

J. Sakinis

GERIAU VIENIEMS KITUS PAŽINTI

Vilniuje viešėjo Italijos ambasados TSRS atašė kultūros klausimais Vitas Gragas. Buvo aptarti kultūrinių ryšių, bendradarbiavimo plėtotės klausimai, tartasi dėl susigiminiavusių miestų — Vilniaus ir Pavijos — kontaktų stiprinimo. Svečias atsakė į korespondento L. Greiso klausimus.

— Kokios yra realios galimybės Tarybų Lietuvos ir Italijos kultūriniam ryšiams plėtoti?

— Vilniuje ir kituose Lietuvos miestuose vykstančios italų meno dienos sukėlė didelį susidomėjimą. Tuo są galėjau įsitikinti savo vizito metu. Netgi paskutinio ir gana vėlyvo seanso „Maskvos“ kino teatre metu salė buvo perpildyta. Tai labai malonu. Negaliu kažin ko žadėti, tačiau kai kurios realios bendradarbiavimo galimybės yra. Norėtume, kad jūsų tradicinėje „Poezijos pavasario“ šventėje dalyvautų kuris nors italų poetas. Manau, kad gegužės mėnesį mes galėsime perduoti Lietuvos draugystės draugijai demonstravimui keletą italų kino komedijų. Planuojame Maskvoje ir Sočyje demonstruoti žymių italų režisierių brolių Paolo ir Vitorijo Tavianių filmų ciklą. Šiuos filmus atsiųsime rudenį ir į Vilnių. Drauge pateiksime fotoparodą „Šiandieninė Italija“. Sie planai yra realūs, ir stengsimės, kad jie būtų įgyvendinti.

— Kokią išpažį padarė Jums Vilnius?

Vilnia, 1987 m. gegužės 14 d.

— Didžiulį. Tiesa, dvi dienos — tai labai mažas laiko tarpas, norint susipažinti su miestu, taip turtingu architektūros ir kultūros paminklų. Didelį išpuodį padarė senamiestis, Vilniaus universitetas. Pas mus, Italijoje, miestas, turintis tik tiek gyventojų, negali ir svajoti apie tokį Universitetą arba tokį Operos teatrą. Sporto rūmuose buvau dideliam koncerte, kuris leido pajusti dabartinės ir praeities kultūros lygį. Įdomios jūsų naujosios statybos. Jeigu jums pavyks dabartinės urbanizacijos sąlygomis išsaugoti puikią gamtą — tai bus didelis laimėjimas. Vilniuje yra ko pasižūrėti, daug kas čia žavi.

— Vadinasi, galima netrukus tikėtis žarietų TS Italijos?

— Italai mielai vyksta į Maskvą, Leningradą, su malonumu lankosi Jerevane, Tbilisyje. Samar-kande. Tarybinio Pabaltijo, Lietuvos jie dar nepažįsta. Matyt, vertėtų išleisti italų kalba vadovų, prospektų, informacinės literatūros apie Lietuvą, ir galiu jus patikinti, kad netrukus pas jus atvyktų turistai iš Italijos. O kol kas tokios literatūros arba nėra, arba jos labai mažai. Vilnių tikrai verta pamatyti, aš pasistengsiu kuo geriau apie jį painformuoti. Juk, norint bendradarbiauti, draugauti, reikia geriau vieniems kitus pažinti, dažniau vieniems pas kitus lankytis.

KADA NOSTALGIJA GIMDO MELĄ

Iš tikrųjų sunkius laikus gyvena Lietuvos opera. O jie prasidėjo seniai, kada ponis Halina Didiulytė-Mošinskienė drauge su kitais Kauno operos lankytojais apėjo Lietuvą: ji nukeliavo net į Braziliją, o kitos jos draugės — arčiau arba dar toliau. Ir štai kas atsitiko:

„Išėjo mūsų balsingieji dainiai. Jie nešė „dainą pasaulio erdven, jie kelė vienišą žmogų, tą kankinių tautos lietuvių“.

Taip H. Mošinskienė parašė Toronto „Tėviškės žiburiuose“. Pacituotieji sakiniai yra paskutiniai straipsnelyje, ir jie liudija, kad mūsų tautietė prisiminimus apie Lietuvos teatrą (konkreteinsime — operos ir baleto) baigia labai liūdnai: išėjo amžinybėn prieškariniai garsieji Lietuvos operos solistai, ir nebeliko lietuviško valstybinio teatro, t. y. liko, bet jau toks prastas, kad gailu girdėti. Tuo labiau gailu, jog H. Mošinskienė prisimena, kaip ji ir kiti studentai bėgdavo į Kauno valstybinės operos spektaklius, kur pirkdavo, jei būdavo laisvų vietų, papigintus studentams bilietus ir žavėdavosi K. Petrausko dainavimu.

O dabar? Dabar kaip tik viso to nėra, kaip tik viskas blogai. O iš kur H. Mošinskienė, taip toli gyvenama, sužinojo tokią negincijamą tiesą, kad Kauno, t. y. Lietuvos, valstybinė opera sunyko? Pasirodo, jai parašė laišką viena tokia pati ponitė, kaip ir ji, iš Kauno, kuri sykį emė ir nuėjo į teatrą ir juo nusivylė. Teatras naujai atremontuotas, bet visa kita blogai — nėra K. Petrausko, nėra baleto, aktoriai ne tokie, vaidina ne taip, kaip 1938 metais, operetė „Meile nežaidžiama“ — menkas pastatymas...

Štai ir visa H. Mošinskienės informacija, bet ji, prisiminimais ir tuo laišku remdamasi, daro galutinį sprendimą: „Štai kas liko iš Kauno teatro, kai jį palikau 1944 m.“.

Nostalgija, kai ji susijusi ne su dėmesingu, atidžiu žvilgsniu į tėviškės dabartį, bet su svajone restauruoti senąją santvarką, gimdo netikusius apibendrinimo metodus, o šie — akivaizdžiausią ir tuo pačiu begėdiškiausią melą.

H. Mošinskienė, kaip matyti, ir nereikia žinoti labai paprastų dalykų, ji net nesidomi Lietuvos teatru, jai pakanka pagarsinti dar vieną nostalgijos pagimdytą liūdną žinią — šį kartą apie tariamai komunistų sužlugdytą Lietuvos operą. O juk „Tėviškės žiburių“ redakcija, jeigu ten dirbtų sąžiningi patriotai, galėjo paaiškinti jai, kad viskas yra visiškai kitaip.

Buvusi valstybės, t. y. Lietuvos opera (ir baletas), — tai ne dabartinis Kauno muzikinis teatras. Tai — Akademiniis operos ir baleto teatras Vilniuje. Jo solistų ir baleto šokėjų menas ir po K. Petrausko neišnyko — jis turi tarptautinį vardą, jo atlikėjai tarptau-

tinėje arenoje pasirodo daug dažniau negu tada, kai H. Mošinskienė studijavo Kaune, jie turi pasaulinį autoritetą ir jais žavisi net užsienio lietuviai, kuriems nepatinka dabartinė Lietuvos santvarka. Pavardžių neminėsimė, tegul H. Mošinskienė jų pati pasiieško, tai praplės jos akiratį.

Kauno valstybinis teatras — dar paaiškinsime — tai nebuvo vien opera: tuose pačiuose, carizmo laikais statytuose rūmuose, glaudėsi ir opera, ir baletas, ir drama. O dabar tuose rūmuose — vien Muzikinis teatras, statantis operas ir operetas (dar du Kauno teatrai turi savo atskirus rūmus). Vadinasi, Lietuvoje veikia du savarankiški operos teatrai, o ne vienas, dalinęs spektaklių dienas su drama ir baletu. Dar daugiau: valstybinis muzikinis teatras steigiamas ir Klaipėdoje! Ką čia galima lyginti? O jei kalbėsime apie dramą, su kuria dalinosi patalpos opera ir baletas Kaune, tai žinosime, jog greta Kauno dramos teatro yra dar teatrai Vilniuje (trys!), Klaipėdoje, Šiauliuose, Panevėžyje. Argi nostalgija gali pakeisti faktus?

Jaunimas veržėsi į teatrą? Bet, pasirodo, kaip rašo pati H. Mošinskienė, studentai rasdavo laisvų vietų net tada, kai „Aidoje“ dainuodavo K. Petrauskas su V. Jonuškaite. O ar girdėjo ir žino tautietė iš Brazilijos, kaip lietuviškas jaunimas, turintis daug daugiau teatrų, veržiasi į juos šiandien? Nežino ir, gaila, nenori žinoti...

Puiki buvo Lietuvos valstybinė opera Kaune iki 1940 m. Taip ir rašoma dabartinėje Lietuvoje. Gerbiame mes ir didelius senosios Lietuvos dramos teatro pasiekimus. Nereikia kito gero niekinti, kad iškeltum sąvą — deja, šito nesuvokia toli nuo dabartinės Lietuvos atsidūrusi H. Mošinskienė ir jos bendraminčiai. Ji rašo:

„Keturiadesimt metų prailgo svetur. Nostalgijoje senstame, tik praeitis dar gyva, kol smegenys nesukalkėjo...“

Kaip ten dėl sukalkėjimo, tai ne mūsų reikalas spręsti, bet reikškinys akivaizdus: jeigu toji nostalgija yra dar ir persenusios politikieriškos dvasios, gimdo ji nuolat tik apgaulę. Ir melą apie lietuvių dabarties meno ir kūrybos darbus. O kam jo reikia?

Vladas Viešintas

— Subankrutavusios LTV plieno korporacijos buvę pensininkai tebekovoja, kad jiems būtų gražintos pensijos ir sveikatos apdraudos, prarastos ryšium su korporacijos subankrutavimu.

— Naftos gavybai britų technologijos firmos tikisi nemažo biznio su TSRS, nes JAV nors panaikino sankcijas Tarybų Sąjungai neparoduoti, bet per vėlavai panaikino.

Doteris pikšėdas.

Igno Martinaičio piešinys

DARBININKIŠKOS LIETUVIŲ SPAUDOS ARGENTINOJE PRADŽIA

Argentina šalia JAV yra vienišas kraštas, kur leidžiama lietuvių darbininkiška spauda, remianti naują Lietuvos gyvenimą, siekianti draugiškai ir objektyviai nušviesti jį, skatinanti nuosirdžius, atvirus ir glaudžius ryšius su Tarybų šalimi. Nuo 1961 metų iki šiol Buenos Airėse tebeina „Vaga“ — amerikietiška „Laisvės“ ir „Vilnies“ bendražygė. Jos 25-mečio buvo gražiai prisimintas ir Lietuvoje. Tai — labai garbinga sukaktis, ypač žinant, jog Argentinoje ilgus metus siautėjo karinės diktatūros, žiauriai persekiojusios pažangią veiklą. Urugvajuje panašiomis diktatūrinėmis sąlygomis 1975 m. „Darbas“ buvo uždarytas visam laikui; 1976 m. Kanados lietuviai nepajėgė daugiau leisti „Liaudies balso“, o štai pažangūs tautiečiai Argentinoje išlaikė savo laikraštį.

Tačiau šio laikraščio istorija prasidėjo daug seniau: pažangi Argentinos lietuvių spauda šiemet atšventė savo šešiasdešimtmetį. Būtent 1927 m. vasario 25 d. išėjo pirmasis „Rytojaus“ laikraščio numeris. Jo vedamajame straipsnyje buvo rašoma:

„Atėjo ta valanda, kada ir mes, lietuviai-darbininkai, įkūrėme savąją spaudą — išleidžiame pirmąjį laikraščio numerį. Tegul jis aplanko kiekvieno mūsų brolio butą-lindynę, tegul suramina visus pargrįžtant nuo darbo sunkaus, tegul jis pasako tiesą, tegul pranašauja darbo žmonių laikus.“

Tai buvo nepaprastai sunkus ir pavojingas darbas leisti pažangų laikraštį Lotynų Amerikoje. Žiauri vietinė reakcija, savųjų tautiečių skundimai, ateivių skurdas, stoka raštingų spaudos bendradarbių — viskas buvo prieš laikraštį. Rojus Mizara, padėjęs „pastatyti ant kojų“ laikraštį „Rytojus“, rašė: „Tik su dideliu pasiaukojimu ir energija sąmoningi darbininkai galėjo perkęsti tuos gyvenimo sunkumus, kurie buvo sutikti pradedant leisti laikraštį.“

Reakcija ne kartą žlugdė pažangią Argentinos lietuvių veiklą, nutraukinėjo jos spaudą, persekiojo, kalino redaktorius. Tačiau „Rytojaus“ pradėtas žygis nesiliovė: su mažomis pertraukomis jis tęsiasi ir šandien, kada pažangos žodį skelbia toliau „Vaga“. Kai reakcija persekiojo revoliucinius darbininkus, jie, priversti nutraukti laikraščio leidimą, tuoj pat vėl imdavosi jo, tik keisdavosi pavadinimai: „Dabartis“, „Momentas“, „Vienybė“, „Tėvynė“, „Vaga“... Šeštą dešimtmetį ir vėliau prareitėjo tos spaudos išvermingiausių redaktorių ir leidėjų gretos — vieni išvyko į Lietuvą, į namus, kiti pasitraukė iš gyvųjų tarpo, tačiau pasigėrėta tautiečių Argentinoje išvermė leidžia tikėtis, jog pažangi periodika tame tolimame krašte minės dar ne vieną gražią sukaktį.

PIRMOSIOS LIETUVIŲ RADIOJI VĪTINĖS PROGRAMOS

Kai atsiverti Los Angeles „Lietuvių dienų“ viršelio trečiąjį puslapį, visados jame randi su žurnalu bendradarbiaujančių lietuvių radijo programų reklaminių sąrašą. Pavyzdžiui, 1987 m. pradžioje tokių vietinių radijo programų išvardinta vien JAV aštuoniolika, o jos transliuojamos trylikoje miestų. „Lietuvių enciklopedijos“ 37-ajame tome rašoma, jog 1984 m. lietuvių išeiviai pasaulyje jų turėjo 30, iš kurių — daugiau kaip du trečdaliai — Jungtinėse Amerikos Valstijose. Lietuviškos radi-

jo valandėlės ir pusvalandžiai yra savotiški garsiniai laikraščiai, kurie aptarnauja tik nedidelę lietuvišką teritoriją svetur. Tačiau jų kultūrinis ir informacinis vaidmuo užsienio lietuvių gyvenime labai savitas ir ypatingas.

Kadaise šių radijo programų organizatoriai jas buvo pavertę savotiškais kultūros „įmonėmis“: sudarydavo sąlygas koncertuoti chorams ir solistams, turėjo savo populiarius artistas ir pranešėjus, rengdavo šventes ir vakarus. Pavyzdžiui, čikagiečiams „Margutis“, pradėjęs veikti trečio dešimtmečio pabaigoje, yra savotiškas lietuviškos kultūros laikotarpis. Arba seniausia Naujojoje Anglijoje Minkų radijo programa Bostone buvo subūrusi apie save daugelį žinomiausių išeivių lietuvių menininkų. Tokių pavyzdžių galima ir daugiau priminti.

Pastaruoju laiku šios radijo programos neturi galimybių organizuoti patį kultūrinį gyvenimą. Tačiau jos lieka reikalingos. Programose taip pat esama ir kitokio pobūdžio pakitimų: iš jų gali sužinoti, kas gyvena amžina jiems tapusia vakardiena, o kam rūpi per dainas, muziką, informaciją priartinti bent šiek tiek klausytoją prie dabartinės Lietuvos.

Radijas atliko reikšmingą vaidmenį ir pažangių Amerikos lietuvių gyvenime: prisiminkime „Vilnies“ radijo klubą, išikūrusį dar prieš Antrąjį pasaulinį karą. Jo istorija dar nėra parašyta, o juk darbininkiškai Čikagos lietuvių kultūrai radijo programos taip pat nuspelnė. Gal kas nors susidomės šia tema?

O mes vietines lietuvių radijo programas Amerikoje prisiminėme todėl, kad jų pradžia — prieš 60 metų. Emigraciniai šaltiniai tikina, jog pirmos radijo lietuviškos valandėlės pasigirdo 1927 metais Klyvlende, o joms vadovavo „Dirvos“ redaktorius Kazys Karpis. Netrukus pradėjo Čikagoje veikti „Naujienu“ ir J. Budriko radijo programos, kurios greit išsiškyrė, paskui — A. Vanagačio „Margutis“, Sophie Barcus šeimos „Lietuvos garsai“, Bostone — Minkų radijas ir t. t. Steigė savo radijo programas Kanados, Argentinos, Australijos ir kitų kraštų lietuviai.

Tad įdomi ir verta paminėti mo ši 60-metinė sukaktis.

Kazys Vilnietis

NAUJOS RASISTŲ REPRELIJOS

Vašingtono „konstruktyvus bendradarbiavimo“ su Pretorijos režimu politika sukėlė naujas rasistų represijas prieš PAR juodaodžių daugumą.

(Iš laikraščio)

Taip JAV administracijos ryšius su PAR apateldu įsivaizduoja savaitraščio „Horizont“ (VDR) karikatūristas. TASS-o fotokronika

Rinkimai gamyboje

KAD SOCIALIZMO BŪTŲ DAUGIAU

Nemanau, kad kiekvienas įmonės vadovas apsidžiaugė, sužinojęs apie ateinančią į gyvenimą naują tvarką. Žodis „tvarka“ pasakytas siaurute prasme, jis apima labai nedidelę dalelę naujovių, kurios taip būdingos demokratizavimo šalyje procesui. Tarybinėje spaudoje — tą matyt, jau žinote — visaliaudiniam svarstymui paskelbtas įstatymo projektas „Dėl valstybinės įmonės (susivienijimo)“. Paryškindami tai, kas šia tema čia rūpi, skaitau:

„Įmonėje įgyvendinamas VADOVŲ RENKAMUMAS“... Ligi šiol jos vadovas buvo skiriamas. Šia prasme jam mažiau rūpėjo, ką apie jį galvoja kolektyvas. Būdamas, kad kolektyvas sužinodavo apie savo įmonės vadovą, kai jis jau... vadovas. Na, o paskui? Paskui kodėl jam negalvoti, kad jeigu ne kolektyvas skyrė, tai ne kolektyvas ir pašalins? Bet užtat kodėl nebūti atidesniam aukštesnėms instancijoms, turinčioms tokią teisę.

Dabar reikalai iš esmės keičiasi. Įmonės vadovą rinks kolektyvas. Vadinasi, jis gali ne tik išrinkti, bet ir neišrinkti. Vadinasi, nuo šiol kur kas daugiau dėmesio, energijos privalu skirti savam kolektyvui. Būtent čia sprendžiamas klausimas, gali jis juo būti ar ne.

Ar tai nesunkiau? Tačiau kito kelio nėra. Juo labiau kad iš tikrųjų šiandieną kiekviename kolektyve yra žmonių, kurie gali sėkmingai užimti bet kokio vadovo postą. Kitais sakant, prasidėjo konkurencijos laikai demokratinėje plotmėje. Ir lemiamas žodis priklausys kolektyvui.

AFGANISTANAS IEŠKO SANTARVĖS

Pirmosiomis šių metų dienomis Afganistano vyriausybė žengė svarbų žingsnį nacionalinio susitaikymo politikoje. Kabule įvyko ypatingosios nacionalinės santarvės komisijos posėdis, kuriame Afganistano liaudies demokratinės partijos centro komiteto generalinis sekretorius NADŽIBAS paskelbė naujas iniciatyvas padėčiai šalyje normalizuoti. Ypatingoji komisija, kurios vadovas yra nacionalinio tėvynės fronto (NTF) yra 800 000 narių organizacija, turinti daugelio šalies visuomeninių ir politinių sluoksnių atstovus, t. sk. 170 000 Afganistano liaudies — demokratinės partijos narių) centro tarybos pirmininkas RACHIMAS HATEFAS, visiškai pritarė Afganistano vyriausybei ir revoliucinės tarybos pasiūlymui nuo 1987 m. sausio 15 d. nutraukti šešioms mėnesiams karinius veiksmus, prieš kontrrevoliucines gruputes visoje šalies teritorijoje. Nadžibas pranešė ypatingosios komisijos nariams, kad revoliucinė taryba davė nurodymą visoms ginkluotųjų pajėgų rūšims ir ginkluotoms formuotėms nuo sausio mėn 15 d. visiškai nutraukti visus karinius veiksmus. Taip pat duotas nurodymas kariškiams, vietinės valdžios organams parodyti maksimalų santūrumą ir nepasiduoti provokacijoms pažeisti paliaubas.

Ypatingosios komisijos sudėtyje yra 277 nariai, atstovaujantys plačius Afganistano visuomenės sluoksnius, įskaitant religinius, inteligentijos ir gentis. Pritardama šalies revoliucinės tarybos ir vyriausybės iniciatyvai, ji pakvietė visas kovojančias antivyriausybines gruputes prisijungti prie paliaubų ir spręsti vidaus politines problemas derybų keliu.

Paliaubos siūlomos visiems sąžiningiems Afganistano patriotams nepriklausomai nuo jų politinių

Štai kodėl įsitikinęs, kad ne kiekvienas įmonės vadovas tokias permainas priima džiugiai. Bet sugrįžkime dar prie kai kurių įstatymo projekte pateiktų įteisinimui formuluočių.

„Įmonės (...) vadovą išrenka darbo kolektyvo visuotinis susirinkimas (konferencija) slaptu arba atviru balsavimu (susirinkimo ar konferencijos nuožūra) 5 metams ir tvirtina aukštesnis organas“.

Vadinasi, kas penkeri metai tam tikri egzaminai, tam tikra įmonės vadovo atestacija pačiu demokratiškiausiu ir reikliausiu būdu. Net ir didžiausi optimistai puikiai supranta, kokių staigių kampu pasisuka reikalai. Išbraukiama bet kokios „gerų dėdžių ar dėdėnių“ paslaugos. Argi to nepasitaikė? Bet dabar, sakyčiau, apie tai neverta netgi kalbėti. Pirmieji gamybos vadovų rinkimų rezultatai suteiks galimybę objektyviau įsiziūrėti, koks tas atitikimo santykis, skiriant gamybai vadovus ir juos išrenkant.

Kas 2—3 metai vyks žemesnių grandžių vadovų rinkimai. Įstatymo projekte apie tai šitaip:

„Padalinių — gamybos vienetų, cechų, skyrių, barų, fermų ir grandžių vadovus, taip pat meistrus ir brigadininkus atitinkamai kolektyvai renka ta pačia tvarka 2—3 metų laikotarpiui“...

Taigi gamybos vadovų gyvenimas įsuko į naujas vėžes. Tik šis reiškinys žymiai turtingesnis, įtakojantis ne tik gamybą, ne tik visuomeninę kolektyvų veiklą; asmeniškai regiu jo didžiulę įtaką ir dvasiniame visuomenės gyvenime.

P. Skliūras

įsitikinimų, patirtų skriaudų ir priešiško. Afganistano Demokratinės Respublikos vyriausybė sutinka pradėti derybas su visomis politinėmis partijomis, grupėmis ir frakcijomis, veikiančiomis tiek šalies viduje, tiek užsienyje. Jinai kviečia grįžti į tėvynę visus, kurie dėl įvairių priežasčių atsidūrė užsienyje. Santaika siūloma ir tiems, kurie yra kalėjimuose. Artimiausiu laiku daugumai jų bus paskelbta amnestija.

Ypatingoji nacionalinės santarvės komisija pasiuntė laiškus Irano, Pakistano, Kinijos Liaudies Respublikos ir Indijos vyriausybėms, kuriuose paaikšintos nacionalinės santarvės iniciatyvos idėjos ir politika. Analogiški laišukai pasiūti SNO Generaliniam sekretoriui Peresui de Kueljarui, neprišijungusių valstybių judėjimo pirmininkui Robertui Mugabei (Zimbabvė) ir valstybių, šio judėjimo dalyvių, vadovams, o taip pat Islamo konferencijos organizacijoms.

Visiškai aišku, kad naujos Afganistano vyriausybės nacionalinės santarvės iniciatyvos gali būti įgyvendintos tik tuo atveju, jei užsienio valstybės nerems kontrrevoliucinių grupuočių, neteiks joms ginklų, nesikiš į šalies vidaus reikalus. Visa tai sudarytų sąlygas normalizuoti padėtį Afganistane ir artimiausiu laiku išvesti iš šalies ribotą tarybinės kariuomenės kontingentą.

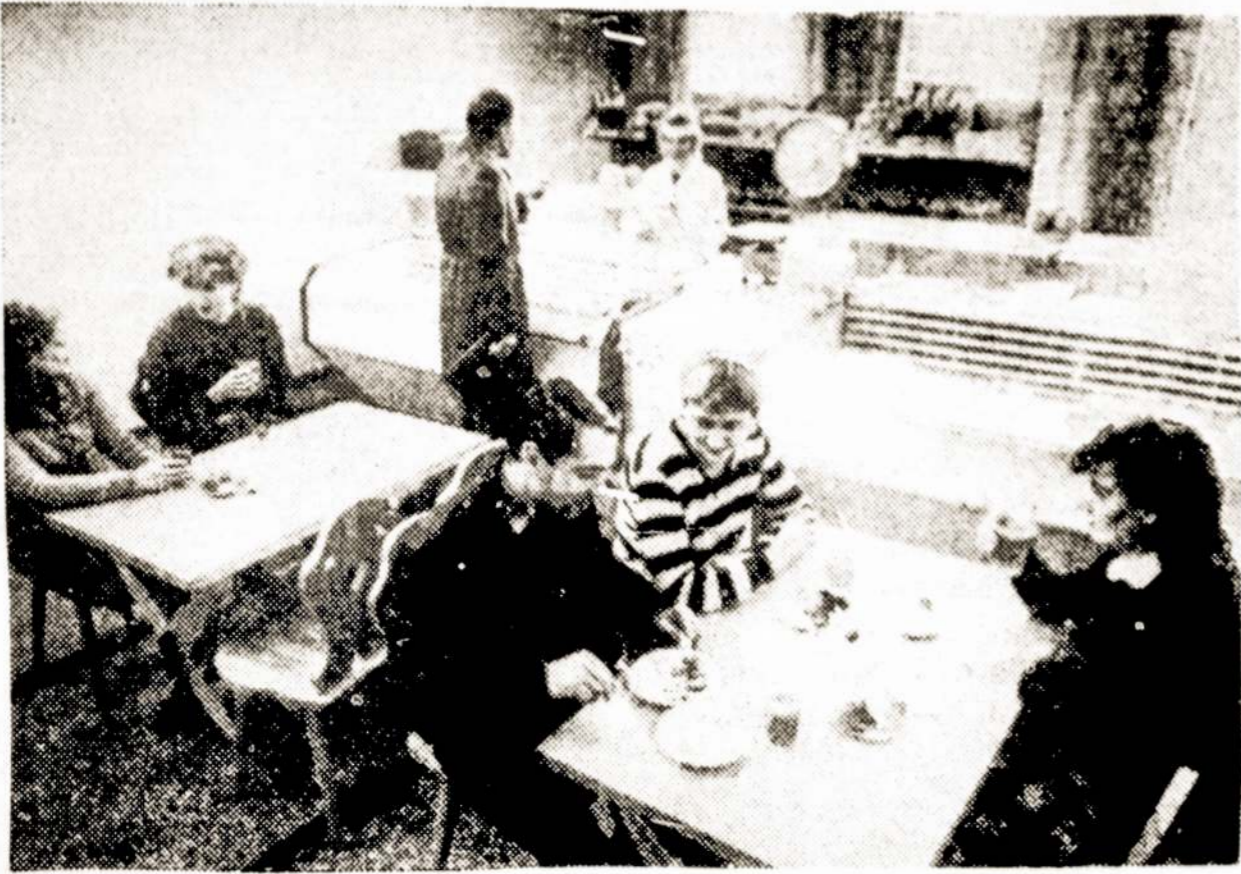
A. Grūkėnas

TRUMPAI

— Įkandin sekretoriaus Shultz į Maskvą buvo nuvykusi Atstovų buto delegacija. Delegacijos vadovas, Atstovų buto pirmininkas Jim Wright, grįžęs pareiškė, kad tokios geros progos susitarti su TSRS dėl branduolinių ginklų iki šiol nebuvo, ir reikia jos nepažaiopsoti.

Vilnis, 1987 m. gegužės 14 d.

Kas naujo Lietuvoje

Ukmergės gelžbetoninių dirbinių gamykla turi savo šiltnamius, kurie aprūpina dirbančiuosius daržovėmis. Jų patogumui įmonėje atidaryta kulinarijos parduotuvė.

Nuotraukoje: Gamyklos kulinarijos parduotuvėje.

G. Svitojaus nuotrauka

NUO VĒŽIO IKI... METROPOLITENO

Pradžioje pateiksiu kiek faktų iš Vilniaus miesto visuomeninio transporto istorijos.

1893 metais Vilniuje pradėjo važinėti arklį traukiamas tramvajus.

1926 metais mieste pasirodė pirmasis keleivinis autobusas.

Pokario metais Vilniaus gyventojus ir svečius dar vežiojo 160 vežikų.

1945-aisiais buvo įkurta keleivių susiekimo kontora, kuri iš esmės davė pradžią organizuotam visuomeniniam miesto transportui.

1956 metais mieste atidaryta pirmoji troleibusų linija.

Kuo gi šiandien važinėja vilniečiai, kurių yra daugiau kaip pusė milijono? O Vilnius savo plotais užima 263 kilometrus. Norint jomis nuvažiuoti 60-ties kilometrų per valandą greičiu, prireiktų vienuolikos valandų. Pačios ilgiausios gatvės tęsiasi 11–12 kilometrų.

Dažniausiai vilniškiai važiuoja elektriniu transportu. Juo kasdien pasinaudoja daugiau kaip 500 tūkstančių žmonių, tai yra 60 procentų visų keleivių. Vilniuje yra 17 troleibusų maršrutų, kuriais kasdien kursuoja apie pustrčio šimto Čekoslovakijos „Škodos“ firmos troleibusų. Senesnės kartos troleibusus dabar keičia naujesniais ir patogesniais.

Autobusai po truputį užleidžia savo pozicijas. Jie važinėja penkiasdešimčia maršrutų, kurių bendras ilgis — 496 kilometrai. Kasdien į reisus jų išvažiuoja 270 ir perveža 350 tūkstančių keleivių.

Kainos, nepaisant atstumo, kaip ir troleibusu — keturios kapeikos.

Pastaraisiais metais vilniečiai labai pamėgo naują visuomeninio transporto rūšį — mikroautobusų „Latvija“. Jie dabar po miestą kursuoja 10-čia maršrutų.

Reikia prisiminti ir taksi. Vilniečių paslaugoms — 845 automobiliai.

Vasarą vilniečiai naudojami garlaiviais, kurie iš centro Nerimi plaukia į mėgstamas Valakampių poilsivietes.

Paskačiuota, kad per metus vilniečiai, 1987 m. gegužės 14 d.

suomeniniais autobusais, troleibusais ir taksi Vilniuje pasinaudoja 329,5 milijono keleivių. Tačiau to jau neužtenka. Juo labiau kad vis toliau nuo centro atitolsta naujai statomi gyvenamieji rajonai. Daugėja ir pačių vilniečių — kasmet po dešimt tūkstančių. Miesto generaliniame plane prognozuojama, jog 2000-aisiais mūsų sostinėje gyvens 700 tūkstančių žmonių. O jo teritorija, lyginant su šiandienine, padidės dar 8 tūkstančiais hektarais. Gerinant visuomeninį transportą, tiesiamos naujos gatvės, pagal galimybes platinamos senosios, statoma daugiau tiltų, viadukų, atsirado pirmą Vilniuje šešių juosų požeminė automagistralė — tunelis. Atidaromi nauji maršrutai. Mieste kursuoja daugiau troleibusų, autobusų. Ir vis dėlto...

Analizė rodo, kad 2000-aisiais metais Vilniuje kai kuriais maršrutais keleivių padaugės iki 18 tūkstančių per valandą. Tiesa, per šį laiką ir miesto transporto ryšiai išaugs 2,5 karto. Šiandieniniam transportui į pagalbą ateis dar viena jo rūšis — greitieji tramvajai.

Tai labai pigi ir talpi, mažai elektros energijos reikalaujanti, ekologiškai švari transporto priemonė. Greitieji tramvajai paplito daugelyje Tarybų Sąjungos miestų. Mokslininkai ieško būdų, kaip padaryti, kad jie mažiau „triukšmautų“.

Kol kas Vilniuje projektuojama nutiesti tris greitaeigių tramvajų linijas. Pirmoji jų bus tiesiama nuo labiausiai nutolusio Sudervės gyvenamojo rajono. Ji bus beveik 20-ties kilometrų ilgio, ir per kai kurias gyvenamuosius rajonus, per miesto centrą, jo esančių pasiekis net aerouostą. Antroji greitojo tramvajaus linija — Pašilaičiai—Lentvaris, trečioji — geležinkelio stotis—Santariškė. Pėstiesiems numatytos požeminės perėjos, specialūs tiltai, transportui — požeminio tipo viadukai ir estakados.

O kaip vis dėlto su visų gerbiama metropolitenu? Ar ne laikas ir jį projektuoti bei statyti? Specialistų nuomone, metropolitenas pasiteisina, kai mieste yra milijonas gyventojų. Juozas Kuckaitis

Atskamba vaikystės džiaugsmo daina

Liepa Lietuvoje — pats vidurvasario žydėjimas. Šiomet ji bus dvigubai spalvingesnė — Vilniuje rengiama Respublikinė moksleivių dainų šventė. Ketvirtą kartą į sostinę rinksis tie, kas jau sėdi mokyklos suolo — bendrojo lavinimo, profesinių technikos mokyklų bei technikumų moksleiviai, ir tie, kas dar tik ruošiasi į mokslo kelią — darželių auklėtiniai.

Zinome, kokios populiarios respublikinės dainų ir šokių šventės, vykstančios Vilniuje kas penkeri metai, tautos dvasinio grožio jėga traukiančios į save viso pasaulio lietuvių akis. Dabar tarsi tos didelės šventės aidas atskamba laimingos vaikystės daina.

Moksleivių dainų šventė jau pradėjo savo eiseną per respubliką. Vilniui būtų labai ir labai sunku sutalpinti visus moksleivius, kurie dalyvauja meno saviveiklos kolektyvuose. Šventei bus atrinkti geriausi. Štai antroje atrankoje, kuri vyko balandžio mėnesio pradžioje, dalyvavo puspenkto šimto chorų, septyni šimtai šokių kolektyvų, trys šimtai su viršum instrumentinių ansamblių, septyniolika šimtų pučiamųjų orkestrų. Numatoma surengti ir rajonines moksleivių dainų šventes — tai bus ir jaunųjų saviveiklininkų ataskaita

tėveliams, mokytojams, visuomeninei, ir savotiška respublikinės šventės repeticija.

Į Vilnių suvažiuos 25 tūkstančiai moksleivių. Liepos 4-ąją Vingio parko estradoje rengiama dainų diena, liepos 5-ąją „Zalgirio“ stadione — šokių diena. Dainų dienoje dainuos spaliukų, pionierių, vaikų, merginų ir mišrūs chorai, gros kanklių ir birbynių ansambliai, skudučių ansambliai, styginių instrumentų, akordeonų orkestrai. „Zalgirio“ stadione šoks ikimokyklinių įstaigų auklėtiniai, spaliukai, pionieriai, pramoginių ir klasikinių šokių kolektyvai, profesinių mokyklų ir technikumų šokėjai, gros moksleivių pučiamųjų orkestrai, programą pajavirins gimnastų pasirodymai. Šokių dienos dalyje „Draugystės stovykla“ dalyvaus svečiai iš Leningrado, Armėnijos, Estijos, Latvijos, Baltarusijos respublikų.

Moksleivių dainų šventei specialiai sukurti 7 muzikiniai kūriniai, 14 šokių ir šokių kompozicijų.

Visą liepos mėnesį sostinėje veiks respublikinė moksleivių kūrybos paroda, kuriai atiduodami Vilniaus parodų rūmai.

A. Juodupis

Žmogui ir miškui

Poilsio dienomis daugiau kaip trečdalis vilniečių patraukia į gamtą — parkus ir aplinkinius bei tolimesnius miškus. O apskritai respublikoje net 53 procentai poilsiautojų savaitgalius praleidžia žaliosiose miestų zonose. Į mišką vilioja gausus oras, ramuma, gydanti išstamptus nuo triukšmo nervus miško grožis, pagaliau ir jo turtai — grybai, uogos ir riešutai.

Miškas — miesto perlas. Tačiau nepaprastai jautrus, tuoj galįs nublukti. Pernelyg dideli poilsiautojų būriai suplūkia miško dirvožemį, sutrypia augalus, išbaudo žvėris ir paukščius. O gaisrai, o šiuokšlės?

Nenuostabu, kad žmonių poilsio gamtoje problemos pastaruoju metu verčia ieškoti būdų, kaip reguliuoti poilsiautojų skaičių, jų ir miško santykius, kad miškas ir nukentėtų, ir atgaivą žmogui teiktų. Viena išiečių — poilsiaviečių, pasivaikščiojimo, sveikatingumo takų, turistinių trasų miškuose kūrimas. Nustatyta — jeigu tokių takų pakanka, jais vaikšto dauguma poilsiautojų, ir miškas trypiamas net 20 kartų mažiau. Gražios iniciatyvos skatinti respublikos miškuose įrengti daugiau poilsiaviečių bei tokių takų ėmėsi Gamtos apsaugos draugija, Miškų ūkio ir miško pramonės bei Automobilių transporto ir plentų ministerijos, Valstybinis gamtos apsaugos komitetas ir Valstybinis televizijos ir radijo komitetas. Šios žinybos jau antrą kartą suorganizavo respublikinę poilsiaviečių apžiūrą konkursą. Nesenai Vilniuje įvykusiame seminare praktiškai susumuoti šio konkurso rezultatai. Gerai padirbėjo kelininkai. Daug trumpalaikio poilsio aikštelių prie kelių atsirado Raseinių, Vilniaus rajonuose. Pirmąją vietą vertinimo komisija ir paskyrė Raseinių autokelių valdybai. Antrąją pelnė Kauno autokelių valdyboms. Tarp respublikos miškininkų šio konkurso nugalėtoju tapo Vilniaus apželdinimo trestas.

Antroji vieta paskirta Dubravos bandymų parodomajam ir Nemenčinės miškų ūkiams, trečioji — Marcinkonių miškų ūkiui, Šilutės ir Trakų miško pramonės ūkiams. Tarp kitų žinybų pirmoji vieta pripažinti LTSR melioracijos ir vandens ministerijos Melioracijos organizacijos technologinių statybos darbų trestui, antroji — Alytaus šaldytuvų ir Vilniaus „Plastos“ gamykloms, trečioji — Lietuvos „Žinijos“ draugijai, Joniškio melioracijos statybos montavimo valdybai ir Miestų statybos projektavimo instituto Kauno filialui.

Šis konkursas tęsiasi. Jo rezultatai vėl bus susumuoti. 1988-aisiais. Feliksas Satkus

Didžiojo Spalio 70-mečiui Tarybų Lietuvos Vietinės pramonės ministerijos įmonės išleis per šešiasdešimt dailininkų ir liaudies meistrų sukurtų darbų: rankšluosčių, medalių, prizų, bareljefų, gairelių ir kitų suvenyrų.

Nuotraukoje: Jubilejui skirtas juostas demonstruoja dailininkė tekstilininkė Audronė Petroševičiūtė. Jos dekoratyvinė juosta „Spaliui — 70“ pripažinta geriausia tarp konkursui pateiktų gaminių.

V. Usinavičiaus nuotrauka

Visi Kretingos rajono Karolio Poželos kolūkio žemdirbių vaikai lanko ikimokyklinę įstaigą. Statybininkai ir meistrai papuošė vaikų darželį naujomis skulptūromis, piešiniais.
B. Aleknavičiaus nuotrauka

Ką pasakė kunigas

Pasiklausius, ką pakalba ar priminus, kas pakalbėta „vaduotojiškojoje“ spaudoje apie bažnyčią Tarybų Lietuvoje, kartais nebežinau nei ką galvoti. O tikrovėje faktai labai gyvenimiški. Lietuvos bažnyčia gyvena, turi nemažai tikinčiųjų ir jaučiamos vis didesnės pastangos suaktyvinti veiklą kovos už taiką baruose. Čia pateikiame korespondento V. Liauškos pašnekesį su Vilniaus šv. Rapolo bažnyčios klebonu Antanu Diliu, jam sugrįžus iš kelionės po Austriją.

— Gerb. klebone, apibūdinkite savo kelionės tikslą.

A. DILYS: Austrijon buvome pakviesti Austrijos—TSRS draugystės draugijos. Mūsų kelionės tikslas buvo susipažinti su Austrijos gyvenimu. Man, kaip kunigui, rūpėjo geriau pažinti Austrijos dvasiškios gyvenimą. Mūsų grupę sudarė 15 žmonių iš įvairių Tarybų Sąjungos respublikų, įvairių profesijų žmonių. Iš dvasiškios grupėje buvau vienas.

— Kokie išpūdziai? Ar turėjote susitikimų su kunigais?

A. DILYS: Kelionė buvo labai išpūdinga. Žinoma, tiek nedaug viešnagės dienų geram pažinimui neužtenka, bet su kai kuo teko susitikti, su dvasiškiais irgi. Daugiausia tai buvo austrai. Teko pasikalbėti, praveisti spaudos konferencijas, supažindinti Austrijos gyventojus, ypatingai dvasiškiją, su mūsų katalikų bažnyčios padėtimi Tarybų Lietuvoje. Keliskart teko išaiškinti netikslumus, kuriais naudojasi užsienyje ir kunigai, dvasiškija.

Buvome nuvykę į Zalcburgą, Vilniui giminingą miestą, kur labai iškilmingai sutiko Zalcburgo vadovas, daktaras Vilfridas Gaultėris. Pasikalbėjome, buvome pakviesti pietų, kuriuose dalyvavo jo vyriausybės nariai ir Zalcburge esantis tarybinis konsulas. Maloniai priėmė, nes jis pats du kartus lankėsi Vilniuje. Pažįsta Vilnių, pažino mane, kadangi jau Vilniuje buvome susitikę... Malonu, džiugu buvo su juo pasikalbėti, pasidalinti išpūdziais.

— Tradiciniame kalėdiniame krepiniame praėjusių metų gruodžio 25 d. popiežius Jonas Paulius II paragino pasaulio tikinčiuosius kuo aktyviausiai kovoti už taiką. Kokta jūsų nuomonė apie įvairių visuomenės sluoksnių pastangas taikos labui mūsų dienomis?

A. DILYS: Kiek teko išgirsti, ir kunigai, ir dvasiškija, ir tikintieji pritaria popiežiaus kreipimuisi, taipogi pageidauja, kad popiežiaus

— šv. Tėvo — Jono Pauliaus II balsą išgirstų ne tik tikintieji, ne tik tie, kurie meldžiasi, bet ir tie, kurie ruošia ginklus, kad jie sustabdytų ginklavimąsi, negąsdintų žmonių karu.

Mes, kunigai, savo pamoksluose esame pasiryžę tęsti šv. Tėvo kreipimosi balsą ir skatinti tikinčiuosius prie taikos, prie sugyvenimo, prie meilės savo šeimai, savo gatvėi, savo miestui, savo kraštui ir savo tėvynei. Pirmiausia savo šeimai turime užlaikyti taiką, sugyvent su kaimynais, o tada ir visame pasaulyje greičiau užviešpataus taika.

— Ačiū Jums už pokalbį.

St. Petersburg, Fl.

Klubo narių mėnesinis susirinkimas įvyko kovo 7 d. Tenka pasakyti, nariai domisi Klubo reikalais.

Pirmininkas St. Kuzmickas pranešė, kad mirė dvi narės: gyvenanti Velrico, Fl., Josephina Vasel ir gyvenanti Ashle, Ore., Emilija Drobienė. Velionė buvo aktyvi visuomenės veikėja, kai gyveno Chicagoje ir vėliau Stevensville, Mich., priklausė eilėje organizacijų, būdavo renkama į „Vilnies“ direktorių tarybą, daug triūsė laikraščiu kaip vajininkė, dosniai finansiškai paremdavo svarbesnes organizacijas ir įstaigas.

Dainos Mylėtojas choras atšventė 22 metų gyvavimo jubiliejų. Aldona Aleknienė pasakė gerą kalbą, apibūdindama choro nueitą kelią, ir akcentavo, kaip svarbu chorą palaikyti. Be choro mūsų renginiai būtų tuščiaiduriai, nykūs. Pietūs, kaip visada, buvo geri. Žinoma, tai nuopelnas darbščiosioms šeiminkėms.

Renginyje kovo 17 dainavo čekoslovakų choras ir gausėnis už mūsų. Nors jų kalba mums nesuprantama, bet muzika visiems suprantama. Choristai visi buvo pasipuošę tautiškais rūbais. Publika jų dainavimu neatsigėrėjo. O kaip jų orkestras „Polkateeras“ užgrojo, pasipylė suktylis pilna salė porų.

7 kovo 21 renginį atvyko grupė svečių iš Philadelphijos, visi Amerikoje gimę ir auge: Rožė Merkiūtė-Bemmer ir jos vyras

Juozas, Frances Gidvilūtė, Jonas ir Aldona Kutrai, Olga Kazlauskaitė. Mirę jų tėveliai, tėvėlių draugai

niekur nebegirdi lietuviško žodžio. Lietuviška daina juos taip sujaudino, kaip retai kas žmogų taip sujaudina. Buvo malonu su jais pasikalbėti, pabendrauti. Prižadėjo ir kitais metais atvažiuoti.

1986 metų kovo mėnesį mirė Ona Mikart-Kutrienė, Ormond Beach, Fl. Testamente pažymėjo, kad jos 5 anūkai nuvyktų pamatyti Lietuvą. Vėlionės sūnus Jonas, dukra Vajolė ir jų vaikai, viso 14 Kutrų šeimos narių, liepos 19 d. išskris iš New Yorko tarybiniu Aeroflot lėktuvu į Vilnių. Manau, kad „Tėviskės“ draugija juos gražiai priims.

Betty Jocius ir Adelle Budris minėjo savo gimtadienius. Joms buvo padainuota „Ilgiausių metų“. Adelės gimtadienis buvo vasario mėnesį, bet kadangi ji sirgo ir jos nebuvo Klubo renginyje, tai dabar kartu su Betty abiem palinkėta ilgiausių metų.

Klupas vėl pasipuošė aliejaus piešiniais. Matt Saric padovanojo du paveikslus, Jonas Gresh juos truputį restoravo. Ačiū Matt ir Jonui.

Kas šeštadienį Klubo renginiuose geri ir pigūs pietūs, graži meninė programa. Esame dauguma pensininkai, palikime per savaitę ravėję žolę, šeštadienį pailsėkime, susirinkime į Klubą, šeiminkės laukia mūsų visų.

Iki pasimatymo Klube. J. A.

LAIŠKAI IR PARAMA

Dowagiac, Mich. — My mother A. Vylonis is in the Dowagiac Nursing Home. She can't read any more so please stop sending the paper. She is 95 years old but her health is pretty good for her age.

Carl Vylonis [son]

Kensington, Conn. — Malonūs draugai vilniečiai, atnaujinu dvi prenumeratas į Lietuvą, kas iš šių \$60 liks, tai bus auka. Esu jau pasenusi, sulaukusi 94 metelių, vargiai bepaskaitau ką parašau. Linkiu jums visiems sveikatos, sveikatos ir dar kartą sveikatos, brangiausio turto.

Ona Visotskienė

Norwood, Mass. — Gerb. Administracija, siunčiu \$100 čekį, tai Vytauto Judzentavičius užuojautos \$20, o \$80 „Vilniai“, nes jai pinigų labai reikia. Su Vytautu ir jo

KULTŪRIETĖS SVEIKINA „VILNIES“ DALININKŲ SUVAŽIAVIMĄ SU \$150

Balandžio 21 d. įvyko Amerikos Lietuvių Moterų Kultūros draugijos narių susirinkimas. Prieš jį pradėdant, buvo paruoštas skoningas pasivaišinimas, kurį finansavo drg. Helena Beadalytė. Ji įteikusi \$50 pasakė, kad tai daranti savo gimtadienio proga, kurį atžymėjusi balandžio 19 d. Be to, tą dieną (bal. 19-tą) ji sukremavusi palaukus savo mylimų tėvėlių Elenutės ir Felikso Beadalių. Tad juos prisimindama ir aukštai įvertindama tėvų gyvenime atliktus darbus pažangaus judėjimo labui, ji ntžymi tą skaudų jos gyvenime įvykį ir norinti su kultūrietėmis pasidalinti savo skausmu ir liūdesiu. Ji daug metų priklausio

sesute plaukėm per Atlantą. Tai buvo 1929 metais. Tada ir buvo su Vytautu ir jo sesute Brone pirmoji pažintis. Jis vyko pas mamytę, o aš su broliu Viktoru ir mama pas tėvelį į So. Bostoną. Abu jie buvo labai malonūs. Su Vytautu kartą teko sueiti New Yorke suvažiavime. Kai pastebėjau, kad jis mirė, pasidarė labai liūdna, nes dar galėjo gyventi. Skaitydama „Vilni“ matydavai, kad jis buvo pažangus, gaila žmogaus taip anksti atsiskyrusio iš gyvųjų tarpo.

Julia Druženė

Mtn. Home, Ark. — Dear Julius, enclosed is a check for \$25 — \$15 is for the renewal of my subscription, \$20 is for a memorial for Vidi Yuden.

Our Best Wishes to everybody at the „Vilnis“. We enjoy reading the paper.

Dan S. Kent

White Rock, B. C. Canada. — Gerb. „Vilnies“ Administracija, dėkojame už siuntinį mums laikraščio „Vilnies“. Pratešiamė prenumeratą ir sekantiesiems metams. Gal kiek ir pavėlavome prenumeratą atnaujinti, nes ne tik senatvė, bet dar ir ligos bei operacijos mus apsunkina. Manome, kad mus teisingai suprasite ir už pavėlavimą atleisite. Šia proga linkime Jums visiems sėkmės.

Feliksas ir Stasė Valiai

Johnson City, N. Y. — Gerbiamoji „Vilnies“ Administracija, prie šio prisiuočiu \$20 vertės čekį ir naują skaitytoją Anastazija Mačiukas; kas liks bus auka „Vilniai“. Geriausi linkėjimai visiems „Vilnies“ darbuotojams, sveikatos ir taikos pasaulyje.

K. Thomas

Wethersfield, Conn. — Enclosed please find a check for \$100 which will cover my mother's (Veronika Kazlau) subscription for a year. Please use the balance as a gift to continue your good work.

Wanta B. Bagdon

PAIEŠKO

Šiauliuose gyvenantis 16 metų vaikinai, tebesimokantis vidurinėje mokykloje, taip pat dailės mokykloje, paieško maždaug tokio pat amžiaus paauglio ar paauglės Amerikoje susirašijimui laiškais.

Jo adresas:

Nerijus Abromavičius
Dubijos g-vė 11-4
Šiauliai
Lithuania-USSR

ALMK draugijai.

Vaišes paruošė darbščioji draugijos pirmininkė A. Vaitkienė, talkininkaujant kitoms kultūrietėms. Susirinkimas pradėtas 1-mą val. Jį atidarė pirm. A. Vaitkienė. Po išsamaus valdybos raporto, eita prie kitų draugiją liečiančių klausimų.

„Vilnies“ vajuos komisijos narė J. Marazienė paskaitė gautą laišką iš administracijos ir pranešė, kad gautas \$71.80 mokestis už darbą. Ji atsiklausė narių, kaip tą sumą pavartoti. Nutarta čekį išmainyti ir dar pridėti \$75.20 iš draugijos izdo ir \$150 suma pasveikinti „Vilnies“ dalininkų suvažiavimą.

(Nukelta į 7 pusl.)

Vilnis, 1987 m. gegužės 14 d.

(Atkelta iš 6 pusl.)

Suvažiavimui delegate išrinkta A. Pauliukienė. Išreikštas nepasitenkinimas, kad draugiškos korespondencija iš kovo 17 d. susirinkimo tilpo labai suvėluotai.

Pranešta, kad šiuo laiku rimtai nesveikuoja Adelė Copin, Marcela Gužauskienė, Vincė Povilonienė ir M. Vasiliauskienė. Ligonėms palinkėta greito pasveikimo ir vėl dirbti pažangos labui.

Gegužės antrąjį sekmadienį švenčiame Motinos dieną. Tad kultūrietės nutarė gegužės mėn. susirinkime (geg. 19 d. 12 val.) turėti "Vilnius" salėje šiltus pietus ir Motinos dienai pritaikintą programėlę. Prašome visas nares nepamiršti šio susirinkimo ir būtina atsilankyti.

Atžymėti gimtadieniai šių narių: H. Beadalytės, F. Jordan, P. Valentienės, A. Jakienės, J. Grigienės, V. Masilionienės. Joms palinkėta sveiko ir darbingo amžiaus, sugiedota Ilgiausių metų.

Draugiją apdovanojo šios narės: Stella Chapas \$7; po \$2 — E. Sankus, Is. Peters, A. Butkis, R. Beadalytė, J. Marazienė.

Narės pažadėjo atnešti dovanėlių į kitą susirinkimą ir jomis pasikeisti. **Sekr. J. M-nė**

Gražiai atsisveikinta su velione E. Drobierė

Keliais atvejais buvo rašyta, kad kovo 4 d. Medford mieste, Ore., slaugymo namuose mirė Emilija Drobienė - Gendvilaitė ir buvo sukremuota. Jos pelenai buvo atvežti į Čikagą ir palaidoti šalia pirmiau mirusio vyro Antano Drobio.

Velionės dukra Augusta Sennett, pildydama motinos valią, suruošė laidotuvių apeigas balandžio 12 d. draugų. Kopolyčioje buvo graži gy-

Lack kopolyčioje. Susirinko gausus būrys velionės idėjos draugių ir va gėlė nuo laikraščio "Vilnis", dėl kurio Emilija daug dirbo eidama pirmininkės pareigas direkciijoje, taipgi dirbo laikraščio vajuose. Antroji gėlė buvo nuo Ex Mainierių klubo.

Laidotuvių apeigos pradėtos liūdna vargonų melodija. Grojo muzikė Valeria Urbikas. Vėliau momentui pritaikintą giesmę giedojo Helen Bordner. Atsisveikinimo kalbą pasakė "Vilnius" vietos žinių redaktorė J. Marazienė. Ji plačiai apibūdino Emilijos nuolat kovos kelią. Marazienė žymėjo, kad velionė per savo gyvenimą atliko daug didelių ir visuomenei naudingų darbų. Ji ne tik buvo organizacijų narė, bet jose ėjo atsakingas pareigas, kaip tai sekretorės, pirmininkės, vajininkės. Ji ne tik pati dirbo, bet ir kitus ragino dirbti. Jos dukra ir šiandien pavyzdinčiai dirba tarptautiniame judėjime, tai yra K.P. ir aplamai kovoje prieš branduolinio karo rengėjus.

Po ilgokos atsisveikinimo kalbos, giedojo Valeria Urbikas, Anna Krisiken ir Helen Bordner. Baigus laidotuvių apeigas, dukra padėjo dalyviams už gausų atsilankymą ir užkvietė sugrįžtuvėms į erdvų Gold Coast restoraną. Visi dalyviai buvo gražiai pavaišinti ir tuo būdu padėkota už paskutinį atsisveikinimą su jos mylima mamyte ir nuoširdžia visuomenės veikėja.

Ex Mainierių gėlę Jonas Pateckas, Antanas Litvinas ir Julija Marazienė nuvežė į kapines ir uždėjo ant Emilijos kapo. Taip atsisveikinta su ištikima darbo klasės dukra. Lai jai, užmigusiai neatbundamu miegu, būna ramu ilsėtis. **Laidotuvių Dalyvė**

Aplankykite Lietuvą

Šiomet "Vilnius" administracija ir vėl organizuoja laikraščio skaitytojų tris turistines grupes vykti pasisvečiuoti Lietuvoje. Kaip paprastai esti, "Vilnius" turistinės grupės Lietuvoje pabuvoja dešimt dienų. Šiomet irgi tiek pabuvos ir, be to, dar grupės globos "Tėviškės" draugija, dažnai turistams leidžianti nuvykti ir į savo tėviškes.

PIRMA GRUPĖ iš Čikagos išskris gegužės 11 dieną, New Yorke staptels porai valandų ir išskris į Belgradą. Čia gegužės 12-tos dienos naktį pernaktuos ir kitos dienos rytą išskris į Maskvą. Čia vėl pernaktuos ir gegužės 14 d. rytą išskris į Vilnių. Lietuvoje pabuvos 10 dienų ir gegužės 24 d. išskris į namučius vėl per Maskvą, Belgradą, New Yorką. Čikagoje atsiras gegužės 25 d. (pirmadienį) po pietų.

Ši kelionė su visu turistų užlaikymu ir išlaidomis, susijusiomis su grupės išvykomis iš Vilniaus, kaštuos į abi puses iš Čikagos \$1,765.00, iš New Yorko \$1,715.00.

ANTRA GRUPĖ iš Čikagos išskris liepos 13 d., New Yorke staptels porai valandų ir išskris į Belgradą. Čia liepos 14-tos dienos naktį pernaktuos ir kitos dienos rytą išskris į Maskvą. Čia vėl pernaktuos ir liepos 16 d. rytą išskris į Vilnių. Lietuvoje pabuvos 10 dienų ir liepos 26 d. išskris į namučius vėl per Maskvą, Belgradą, New Yorką. Čikagoje atsiras liepos 27 d. (pirmadienį) po pietų.

Ši kelionė su visu turistų užlaikymu ir išlaidomis, susijusiomis su grupės išvykomis iš Vilniaus, kaštuos į abi puses iš Čikagos \$1,860.00, iš New Yorko \$1,810.00.

TREČIA GRUPĖ iš Čikagos išskris rugpjūčio 17 d., New Yorke staptels porai valandų ir išskris į Belgradą. Čia rugpjūčio 18-tos dienos naktį pernaktuos ir kitos dienos rytą išskris į Maskvą. Čia vėl pernaktuos ir rugpjūčio 20 d. išskris į Vilnių. Lietuvoje pabuvos 10 dienų ir rugpjūčio 30 d. išskris į namučius vėl per Maskvą, Belgradą, New Yorką. Čikagoje atsiras rugpjūčio 31 d. (pirmadienį) po pietų.

Ši kelionė su visu išlaikymu ir išlaidomis, susijusiomis su grupės išvykomis iš Vilniaus bei turais, kaštuos į abi puses iš Čikagos \$1,765.00, iš New Yorko \$1,715.00.

Visems trims grupėms bus iš Vilniaus išvykos į Kauną, Panevėžį, Palangą ir pagal pasirinkimą į Druskininkus, Rumšiškes ir Trakus.

Norintys kuria nors grupe vykti, skubėkite užsiregistruoti, nes grupėse vietų skaičius ribotas. Pirmoji grupė netgi jau sukomplektuota. Jeigu tik kas nors atsisakytų, tik tada šioje grupėje vieta atsirastų.

Taipgi tenka pažymėti, kad pageidaujantys viešbučiuose gyventi po vieną, prie minėtų kelionės kainų turi pridėti po \$200.

Dėl daugiau informacijų ir registracijos reikalu kreipkitės:

"Vilnius" Administracija
3116 S. Halsted St.
Chicago, Ill. 60608
Telefonas: 1 (312) 842-7325

P.S. Prašome, šią žinią praneškite savo giminėms, draugams bei pažįstamiems.

"VILNIUS" ADMINISTRACIJA

Metai be Mortulės Plečkaitienės-Marquardt

Rodos, taip neseniai su mumis buvo ir veikė drg. Mortulė Plečkaitienė-Urbonavičiūtė, o gegužės 1-mą dieną sukako vieneri metai nuo nelentos jos mirties.

Mortulė paliko mus sulaukusi 95 metų amžiaus. Tik pastaruosius metus mes mažai jos bematėme pažangių organizacijų sueigose bei susirinkimuose, nes jos jėgos pradėjo smarkiai menkėti. Pirmiau ji nepraleido nei vienos sueigos bei svarbesnio susirinkimo. Ji tvirtai stovėjo kovoje už darbo žmonių reikalų gynimą. Pati dalyvavo demonstracijose ir kitus ragino dalyvauti. Dirbo parengimuose. Jiedu su velioniu vyru Vincu Plečkaičiu per virš 30 metų nepraleido "Vilnius" sueigų, kuriose visada dirbdavo, o Vincas per tą laiką buvo "Vilnius" direktorių tarybos nariu — kasininku.

Velionė buvo nuvykusi pasisvečiuoti savo gimtajame krašte. Lankėsi savo kaime ir ten dar susitiko su savo sesute ir kitais giminėmis. Ji Lietuvą paliko 1909

metais, augdama našlaite, daug pergyvenusi ir priminė karčių patėvio žodžių... Grįžusi iš viešnagės sakė, kad dabar jau visai kita Lietuva. Našlaičiais dabar ten rūpinasi Tarybų Lietuvos vyriausybė. Jie jau neneša tokio pažemimo, kokį senais laikais teko našlaičiams pakelti. Ji džiaugėsi, kad Tarybų Lietuvoje žmonės, nors ir daug nukentėjo nuo karo ir hitlerininkų persekiojimo, bet jau kita aplinka — visi linksmi ir su viltimi žiūri į naują gyvenimą.

Mortulė pokalbiuose didžiavosi, kad ji savo gyvenimą praleido naudingai, kovodama už savo vaikų ir visos žmonijos sotesnį, šviesesnį ir kilnesnį gyvenimą. Ji buvo griežta kovotoja prieš karus ir troško, kad pasaulis sulauktų visiems laikams taikos ir draugiško sugyvenimo žmonių ir tautų tarpe.

Šiandien mes prisimename velionę ir jos garbingus darbus žmonijos labui. Jos gražius darbus minėsime ir gerbsime jos kilnų atminimą. **Vilnietė**

LIUDNAS PRISIMINIMAS

Mortos [Plečkaitienės] Marquardt

Gegužės 1 dieną sukako metai kaip negailestinga mirtis iš gyvųjų tarpo išplėšė nuoširdžią pažangietę, mylimą motiną.

Nors jau praėjo vieneri metai, kai jos nebėra gyvųjų tarpe, atsimename ją ir niekad jos nepamiršime.

Amžiną atilsį Tau, brangioji motinėle!

Duktė **THERESE**, žentas **PETER ZIENIS**
anūkė **ELAINE [ZIENIS] WOLF** ir šeima
kita anūkė **DIANA [ZIENIS] WOLF** ir šeima
kita anūkė **DIANA [ZIENIS] LOPEZ** ir šeima

NUOŠIRDUS PRISIMINIMAS

Martha [Plečkaitienės] Marquardt

Brangi močiute, gegužės 1 dieną sukako metai kaip Tu pasitraukei nuo manęs. Jie man buvo ilgi ir nuobodūs metai. Nebuvau įpratusi būti nuošaliai nuo Tave, nematyti Tave, nejausti Tavo karštų apsikabinimų. Negaliu priprasti būti be Tave. Tu buvai mano gyvenimo dalis, nelengva man be Tave. Tu buvai mano brangenybės. Turiu daug apie Tave gražių atsiminimų, visa širdimi trokštu, kad jie pasikartotų, kad vėl būtumėm drauge, matytumėmės viena su kita. Tikiu, kad Tu esi laiminga Dieviškuose namuose. Tu ten esi drauge su tėvuku, kurio buvai labai išsiilgusi.

Aš myliu, Tave, močiute ir niekad neužmiršiu. Niekad!

Tave mylinti anūkė

ELAINE [ELENA] M. WOLF

LDS RUOSIASI 36-AJAM NACIONALINIAM TURNYRUI

Daug garsintas ir stropiai rengtas LDS 36-asis nacionalinis turnyras įvyks šių metų gegužės 15, 16 ir 17 dienomis Beverly Lanes, 8 So. Beverly Lane, Arlington Heights, Illinois. Gegužės 17 dieną vyks banketas. Bilieto kaina \$20.

Reikia tikėtis, kad daug kėglio žaidėjų suvažiuos iš visos plačios šalies. Tikimasi, kad atvyks ir naujoji pirmininkė — prezidentė Helen N. Esker-Jeskevičiūtė.

Nepraleiskite šio šaunaus turnyro.
J. M-nė

PAVOJINGA ISEITI Į GATVĘ

Balandžio 19 d. "Chicago Sun-Times" laikraštyje rašo Pet Aldrich, kad jos mamytė buvo pakartotinai užpulta ir apiplėšta šešių savaičių bėgyje. Ji ne tik pergyveno dėl padarytų nuostolių, bet dabar taip išsigandusi, kad bijanti išeiti į gatvę. Ir tas atsitiko Marquette Parke. Toje žinioje Pet kreipiasi į tuos blogos valios jaunuolius ir juos prašo nepuldinti senų žmonių. Be to, toks žemas darbas juodina Čikagos vardą, todėl daug gyventojų bėga iš jos kaip nuo kokio maro.

Tiek reikia dar pasakyti, kad tokių užpuolimų senyvių ir net jaunesnių žmonių vyksta labai daug ir, jei miesto valdžia nesiims rimtų žygių, miestas praras daugiau gyventojų.
Report.

GRAZUS PAVYZDYS

Balandžio 19 d. drg. Antanina Daraškienė, atsilankiusi į Ex Mainierių susirinkimą ir apibarusi, kad administracijos raštinė uždaryta, paprašė A. Litviną patikrinti jos "Vilnies" skaitytojų sąrašą. Po to padėjo \$194 ir pasakė, kad ji užmokanti už 4 savo giminaičių prenumeratas Lietuvoje ir už po du metus, taipgi atnaujinanti savo prenumeratą irgi už du metus. Tai pasakiusi, dar pakartojo, kad ji jau ne pirmą kartą bandanti pasimokėti, bet vis randanti raštinę uždarytą.

Smagu, kad miela Antanina taip rūpinasi, kad "Vilnis" nesustotų lankyti jos giminaičių Lietuvoje, taipgi ir jos pačios. Kiti turėtų iš jos paimti pavyzdį.
V-tė

ŠAUNUS BANKETAS IR KONCERTAS

Balandžio 8 d. ukrainiečiai surengė banketą ir koncertą svečių iš Tarybų Sąjungos pasitikimo proga. Svečių tarpe buvo ir Tarybų Lietuvos atstovas. Gal tas ir skatino nemažą būrelį lietuvių dalyvauti. Nuvykę susipažinome su mielu žemiečiu Juozu Markūnu, Vilniaus šiltnamių kombinato direktoriumi, kuris gimęs ir augęs Ukmergės apylinkėje. Labai malonaus būdo žmogus. Nemažai teko pasikalbėti, nes pietavo lietuvių būrelyje.

Concertinę programos dalį pildė svečiai: Roxana Derzhavina, solistė atvykusi iš Maskvos, akordeonistas Nikolai Maksimov, o pianinu skambino Konstantin Kuperveis.

Antrąją koncerto dalį pildė visa svečių grupė: dainavo, šoko ir grojo. Žiūrovai nesigailėjo aplodismentų. Mums buvo malonu, kad ir mūsų lietuviai puikiai pasirodė. Matomai, jis tikras dailės mėgėjas.
Dalyvė

Mirę LDS nariai

Nuo š. m. vasario 27 d. iki balandžio 1-mos mirė šie LDS nariai:

Veronika Markun, 90 m. a., LDS 37 kp. narė, Wilberding, Pa.

Magdalena Kaluzevičienė, 85 m. a., pavienė narė, Pittston, Pa.

Stella Roman, 88 m. a., 13 kp. narė, Middletown, N.Y.

Emilija Drobus, 91 m. a., pavienė narė, Ashland, Ore.

Edward Dombroski, 71 m. a., 29 kp. narys, Springfield, Ill.

Amelia Žemaitis, 88 m. a., 6 kp. narė, Binghamton, N.Y.

Kaustantas Kucas, 79 m. a., 142 kp. narys, Pittsburgh, Pa.

Jord Leon Smith, 65 m. a., 65 kp. narys, Kenosha, Wis.

Stephen Yurewitz, 92 m. a., pavienis narys, Ft. Lauderdale, Fla.

Peter Janiuzas, 91 m. a., 21 kp. narys, Detroit, Mich.

Mirę lietuviai

— Balandžio 1 d. mirė Petras Babušis, 79 m. a. Gimė Lietuvoje. JAV-se išgyveno 38 metus. Liūdi dvi dukros ir jų šeimos bei kiti giminės. Palaidotas balandžio 4 d. Kazimierinėse kapinėse.

— Balandžio 3 d. mirė Jurgis Gylys, sulaukęs pusės amžiaus. Gimė Lietuvoje. Į JAV atvyko po Antrojo Pasaulinio karo. Liūdi žmona, dukterė, du sūnūs ir jų šeimos bei kiti giminės. Palaidotas balandžio 6 d. Kazimierinėse kapinėse.

— Balandžio 12 d. mirė Jonas Grigulis, 95 m. a. Gimė Lietuvoje, Zarasų rajone, Rokiškio dvare. JAV-se išgyveno 74 metus. Palaidotas balandžio 16 d. Laidotuvėmis rūpinosi L. Bukauskas.

— Balandžio 16 d. mirė Antanas W. Radzūkinas, 93 m. a. Gimė Lietuvoje. Liūdi dukterė, du sūnūs ir jų šeimos. Palaidotas balandžio 20 d. Kazimierinėse kapinėse.

— Balandžio 16 d. mirė Pranciškus Stanis, 92 m. a. Gimė Lietuvoje. Liūdi žmona ir draugai. Palaidotas balandžio 21 dieną Kazimierinėse kapinėse.

— Balandžio 17 d. mirė dr. Ona Vaškevičiūtė-Vaška. Gimė Lietuvoje, Linkuvoje. JAV-se išgyveno 38 metus. Lietuvoje liūdi seserys Elena Andrikenienė ir Apolonija Sabienė, broliai Ignas ir Antanas, o JAV-se — tolimesni giminės. Palaidota balandžio 21 d. Kazimierinėse kapinėse.

"VILNIES" SKAITYTOJŲ ŽINIAI

Mieli laikraščio "Vilnis" skaitytojai ir puoselėtojai, kaip jau matėte iš pirmesnių pranešimų, "Vilnies" bendrovės direktorių taryba ir administracija sparčiai ruošiasi prie būsiančio laikraščio dailininkų suvažiavimo gegužės 31 dieną 10 val. ryto savoje salėje, 3116 So. Halsted St., Chicago, Ill. Prašome

visus dalininkus būtinai dalyvauti šiame suvažiavime, nes turėsime labai rūpestingai ir nuoširdžiai aptarti laikraščio gyvavimo reikalus. Visi norime, kad "Vilnis" dar ilgai lankytojų skaitytojus ir teiktų teisingas žinias, kas vyksta mūsų planetoje, taipgi kas vyksta mūsų senojoje tėvynėje Tarybų Lietuvoje.

Svarbu ne tik gausiai dalyvauti suvažiavime, bet taipgi svarbu

nepašykštėti su nuoširdžia finansine parama. Viskas mūsų šalyje neribotai brangsta, o mūsų gretos smarkiai retėja, tad tie, kurie likome gyventi ir norime, kad "Vilnis" gyvuotų ir lankytojų skaitytojus ir prisidėtų prie darbo žmonių apvienijimo kovai prieš branduolinio karo rengėjus ir išgelbėtų mūsų žemę nuo pavertimo į pelenus, suremkime pečius ir dalyvaukime dalininkų suvažiavime, o po jo — bankete, kuris bus toje pačioje salėje tuojuo po suvažiavimo.

Lauksime gausaus dalininkų atsilankymo ir gražios paramos laikraščiu, siekiant užtikrinti jam ilgą gyvavimą.

"Vilnies" direkcija ir administracija

DETROIT, MICHIGAN

MIRUS JUDITH GUGAS CAYLOR

(1987 m. balandžio 18 dieną)

Reiškiame nuoširdžią užuojautą velionės vyrui Howard, dukrai Leanne, motinai Lillian Gugas, senelei Anna Daukus, sesutei Carol Daniels ir jos šeimai, visiems giminėms bei draugams ir kitiems artimiesiems.

Žinokite, kad ir mes liūdime kartu su Jumis.

M. ir C. TVASKA
S. MASIS
M. ir F. NIENUS
A. MAEZES
A. ir C. GARELIS
A. ir R. LYBEN
S. ir J. SMITH
A. ir A. STACEY
R. GUGAS
E. ir A. RYE
M. ir T. VASARIS
G. JANONIS

R. ir J. MERRICK
R. JESKE
S. ir C. LITVIN
P. ir M. STUNSKAS
A. ir A. LITVIN
A. SHARKA
L. TURZAK
S. ir A. BUBNELIS
J. RUDYS
M. NORUSH
A. BUDRIKAS

Nuoširdi padėka už suteiktas paslaugas laidojant Juozą Balčaitį

Nėra skaudesnio įvykio kaip mirtis mylimo vyro, bet mirusį reikėjo palaidoti, o tam reikalingos draugų ir bičiulių paslaugos. Mes jų susilaukėme gana daug. Tad noriu padėkoti visiems, suteikusiems bet kurią paslaugą laidojant mano mylimą vyrą sausio 5 dieną. Padėką noriu išreikšti per laikraštį "Vilnis", kurį velionis labai mėgo ir puoselėjo. Dėkui už dalyvavimą šermentyse ir laidotuvėse, už gyvų gėlių vainikus ir puokštes, už asmeniškai ir per spaudą išreikštas užuojautas, karsto nešėjams. Vienu kartu dėkoju visiems už suteiktas paslaugas šioje liūdesio valandoje.

To aš neužmiršiu iki mano krūtinėje širdis plaks.

Liūdinti žmona MARY BALČAITIS

LIŪDNOS MIRTIES METINĖS

Josephine Račkutė-Doriniene

Išsiskyrė iš gyvųjų tarpo 1981 m. gegužės 18 dieną. Buvo gimusi 1903 m. gegužės 11 d. Palangos apylinkėje ir ten augusi. 1929 m. atvyko į Kanadą, Toronto. 1933 metais ištekėjo už Valterio Dorino, gyvenusio tame pačiame mieste. 1938 m. persikėlė gyventi į JAV, Čikagą. 1971 metais persikėlė gyventi arčiau sūnaus į San Diego, Calif.

Po ilgos ir nepagydomos ligos, sustojo plakusi jos širdis gegužės 18 dieną. Jos kūnas buvo sukremuotas San Diego, California.

Jos kilnus atminimas visada bus gyvas mūsų mintyse ir širdyse. Nuliūdę:

Vyras Walter Dorinas — San Diego, California
Sūnus Dr. Walter W. Doren (Barbara) ir jų šeima
Seserys: Kazimiera Stukienė

Salomėja Stukienė — Kanadoje
ir Joanos Imbrasienės šeima Vilniuje.

